

NIEUWE AVONTUREN

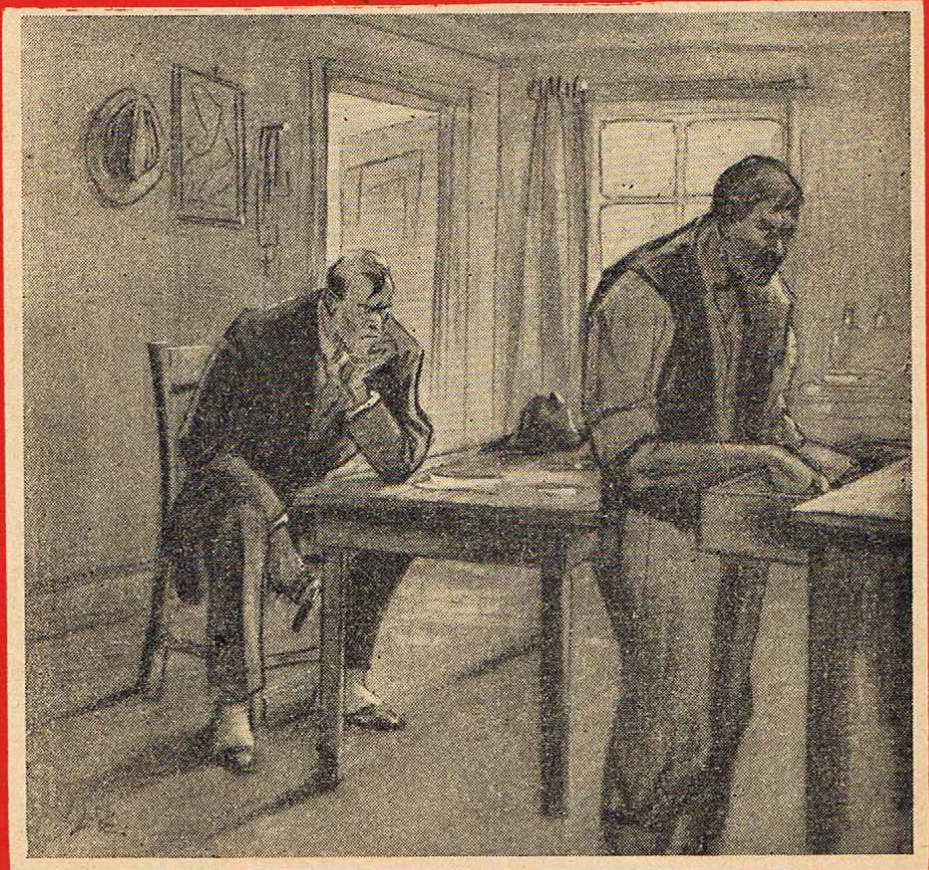
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

AFRIKAANSE GERECHTIGHEID

N° 2334

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Suster

genaamd
RAFFLES.

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Afrikaanse gerechtigheid

HOOFDSTUK I

OP DE GRENZEN DER SAMENLEVING

Tegen het vallen van de duisternis trok een drietal ruiters langzaam in zuidelijke richting over de uitgestrekte vlakte ten westen van Johannesburg en op een dertigtal mijlen van die stad verwijderd.

Aan de langzame gang van de paarden was het te zien, dat de dieren vermoeid waren en de drie ruiters zagen er ook uit als mannen die geruime tijd in de wildernis hebben vertoefd, zonder in de gelegenheid te zijn geweest, veel zorg te besteden aan hun toilet, of van kleren te verwisselen.

Alle drie waren diep bruin gebrand door de zengende Afrikaanse zon en hun eertijds witte hemden waren herhaaldelijk gelapt door handen, die het hanteren van de naald niet gewend waren.

Die drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson. Een reeks van spannende avonturen had hen op deze plek gebracht,

en na enige weken te hebben gejaagd in de binnenlanden, na heel wat gevaren te hebben doorstaan, na ontmoetingen te hebben gehad met bandieten van allerlei soort, na hun een aantal diamanten te hebben afhandig gemaakt, die hen niet toe kwamen, bevonden zij zich nu weer op de terugtocht, met het voornemen echter, niet te vertrekken, dan nadat zij kennis hadden gemaakt met de allernieuwste nederzetting van diamantdelvers.

De grote run, de traditionele wedloop naar de nog onontgonnen diamantvelden had juist enige weken tevoren plaatsgevonden.

Vijfentwintigduizend mensen, blanken en zwarten, ouden en jongen, mannen en vrouwen, waren op een snikhete dag, met moeite in bedwang gehouden door de politie, aan de start verschenen voor die monsterachtige wedloop, met hun claimpaaltjes onder hun arm geklemd,

een wedren, waarvan de uitslag geen andere kon zijn, dan dat een paar duizend lieden in staat werden gesteld hun claim af te palen van dertig bij dertig voet, terwijl alle anderen, die te laat aan het doel waren aangekomen, met ledige handen terug moesten keren.

Een van de afschuwelijkste gebrui-ken die Afrika kent, was in die wed-loop tot uiting gekomen.

Het was gelukkig de laatste geweest en sindsdien worden de gronden, waar diamant in de bodem is gevonden, bij loting verdeeld onder de gegadigden.

Men kan zich nauwelijks voorstellen, wat het betekent, wanneer voor het eerst 't bericht wereldkundig is gemaakt dat ergens in de Afrikaanse bodem opnieuw de fel begeerde steentjes zijn gevonden.

Van heinde en verre, en niet alleen uit Afrika, komen de gelukzoekers opdagen, die hopen, binnen een enkele dag rijk te zullen worden.

Niet alleen het uitvaagsel der maatschappij, gewetenloze schavuiten, dieven en moordenaars, maar ook lieden van betere stand komen toestromen, ja zelfs vrouwen en kinderen namen vroeger menigmaal deel aan die afschuwelijke wedlopen, en meestal werden zij aanstonds onder de voet gelopen door de sterkeren.

Dan brak er een leven aan van de vreselijkste ontbering in die somtijds waterarme streken, waar echte woekeraars rondreden met hun watervaten, waarvan zij de inhoud tegen ongehoorde prijzen verkochten, en dat ook konden doen, omdat het water nu eenmaal onmisbaar is bij het wassen van de diamanthoudende grond.

Als bij toverslag als in een sprookje uit de verhalen van Duizend-en-één Nacht, rijzen dan de nederzettingen uit de grond, aanvankelijk bestaande uit armzalige hutten, opgebouwd uit planken, latten, boombast, takken en gras, maar menigmaal zijn het niet anders dan gaten in de grond, met wat twijgen overdekt.

Natuurlijk vormen de kroegen al dadelijk het hoofdbestanddeel, en daar de bevolking van zulk een dorp meestal

niet zachtaardig is, kan het geen verwondering wekken dat alleen sterke kerels, die direct klaar staan met vuist of revolver, in staat zijn, zulk een drankhuis te beheren en er geld mee te verdienen. Kan men om de tien hutten een kroeg vinden, scholen ontbreken ten enenmale en de kinderen der diamantdelvers groeien op voor galg en rad, Iedereen die een diamant vindt van enige omvang, moet aanstonds beducht zijn voor zijn leven, en nergens vindt men op zulk een uitgebreide schaal omkoperij, bedrog, verraad en onderdrukking van de meest elementaire, menselijke gevoelens.

Het was nu naar zulk een plek, nog niet lang geleden in exploitatie genomen dat Raffles en zijn beide metgezellen zich begaven, alvorens zij Johannesburg zouden opzoeken, waar zij ruim twee maanden geleden dingen hadden beleefd, die lang in het geheugen zijn gebleven van de bevolking dezer grote stad, en die men uitvoerig omschreven kan vinden in de politiearchieven, onder het hoofd: « De Zaak Laroche ».

De paarden hadden hun al die tijd trouw gediend, maar de dieren begonnen nu vermoeid te geraken en het zou noodzakelijk zijn, hun een langdurige rust toe te staan, alvorens naar de hoofdstad terug te rijden.

De zon was juist achter de kim verdwenen, toen Brand, die vooruit reed en zoëven de top van een lage heuvel had bereikt, zijn paard inhield, over de vlakke tuurde en toen luid tot Raffles riep, die op een vijftigtal meters achter hem reed:

— Ik geloof dat hier het kamp al is, Edward. Zullen we er binnen trekken?

— Nu, dat weet ik nog zo niet, antwoordde Raffles na enige ogenblikken te hebben nagedacht. Ik weet niet of vreemdelingen daar op het ogenblik heel hartelijk zullen worden ontvangen. Het is immers niet de nieuwe stad zelf, waarvan wij hier de hutten zien?

— Neen, « Diamantvlj » moet verder zijn, dunkt mij. Dat is trouwens al een stad van bijna vijftigduizend inwoners. Hoe is het mogelijk, dat zoiets als het ware van de ene dag op de

andere uit de bodem kan worden gestampt?

— Het is heel verklaarbaar, Brand, antwoordde Raffles schouderophalend. In alle dagbladen heb je kunnen lezen, dat niet minder dan 25.000 mensen aan de laatste grote wedloop van omstreeks een maand geleden hebben deelgenomen. Het is waar, dat slechts ongeveer een vierde deel daarvan, claims heeft kunnen krijgen, maar nu moet je niet denken, dat de rest maar zo aanstonds weer naar huis is gegaan. De teleurgestelden zijn, op enkele honderden na, die hun geluk elders gingen beproeven, allen op die plek blijven hangen en hebben zich in de onmiddellijke nabijheid van de diamantvelden gevestigd, in de hoop, dat er toch nog wel wat kruimels zouden afvallen van die rijk gedekte tafel. Het dagelijks leven stelt zijn eisen. Er moet gewassen worden, gekookt, allerlei dingen verkocht, zoals levensmiddelen, spaden, diamantwannen, nog ander gereedschap, dat onmisbaar is, kaarsen, wat weet ik al niet. Dan zijn er timmerlieden, die wel altijd wat te doen hebben, hoefsmeden, touwslagers en anderen.

Voeg daarbij de speelhuishouders, de kroegbazen, de muzikanten, de vrouwen en meisjes van plezier, en alles wat er om en bij zulk een stad van diamantdelvers leeft en dan kom je op een geweldig totaal. Natuurlijk hebben vele delvers ook hun vrouwen en kinderen meegenomen, of wel hun ouders, of andere vrienden.

— Maar dat het zo snel gaat.

— Wel, dat is logisch. De dagen zijn hier heet, maar de nachten kunnen zeer koud zijn in deze streek, en het is dus noodzakelijk dat die lieden zo snel mogelijk een onderdak vinden. Een woning wordt uit allerlei materialen opgetrokken, maar de hoofdzaak is dat het zo gauw mogelijk geschiedt en in een wip staan er dan ook een paar duizend hutten, hier tamelijk regelmatig, daar weer zoals het uitvalt, en om die kern verrijzen er telkens meer. Men is er nu eenmaal, en men blijft er. De hutten die we daarginds in de verte zien, vormen misschien een soort voorstad, maar

hoe het zij, wij moeten voorzichtig zijn. Het is voor ons in deze buurt altijd wat onveilig, bedenkt dat. Het zal hier nog wel krioelen van leden van het Genootschap van de Gouden Schorpioen en die heren hebben meestal een goed geheugen.

— Waar zou dat genootschap toch wel zijn zetel hebben, denk je?

— Ik vermoed in Kaapstad, maar er zijn waarschijnlijk belangrijke filialen in steden als Pretoria, Kimberley en vooral Johannesburg. In die laatste stad en in Kaapstad zullen wij zeker nog wel komen, en... wie weet waar dat toe leidt.

Brand tuurde nog een ogenblik in de verte, over de vlakke, die langzaam werd toegedekt door de paarse sluier van een schemering in de tropen en hernam toen:

— Ik wilde wel, dat wij in ieder geval de diamanten, die we aan de bende ontnomen hebben, en ook het goud, veilig ergens hadden opgeborgen.

— Ja, ik weet wel, dat zij ons in onze bewegingen belemmeren, Charles, maar wij moeten ze nu toch maar bij ons houden, totdat ik in staat zal zijn, alles per vliegmaschine, die zich, zoals je weet, niet ver van Johannesburg veilig bevindt in de schuur van een brave boer, naar een van mijn schatkamer-eilanden over te brengen. Wij zullen voorzichtig zijn, en meer kunnen we niet doen. Maar ik moet beslissen in die pas verrezen stad nog eens een kijkje gaan nemen, want niemand kan zeggen wat ons dat oplevert. Dat wij herkend zullen worden, is niet erg waarschijnlijk, want de kornuiten met wie wij te doen kregen, zijn of in de strijd gesneuveld, of zij hebben hun heil in noordelijke richting gezocht. Wij zullen zijn door de zon zo veranderd, wij hebben in die weinige weken, zulke dichte baarden gekregen dat het niet zo gemakkelijk zal zijn ons te herkennen, zelfs voor hen, die hier met ons te doen hebben gehad. Wij zullen die nederzetting nog wat naderen, hetgeen we ongestraft kunnen doen, nu de duisternis gaat vallen en op een veilige afstand zullen wij ons kamp opslaan. Mor-

gen trekken wij dan verder, en naar de eigenlijke nederzetting, waaraan zij de naam van Diamantvlj hebben gegeven.

Het drietal daalde de lage heuvel nu aan de zuidzijde weer af en nog een twintig minuten langer stapten de paarden langzaam voort, totdat Raffles besloot halt te houden aan de zoom van een klein bos.

— Is er hier geen water in de buurt? vroeg Brand, uit de zadel stijgend en zijn stijf geworden benen wrijvend.

— Ik vrees van niet, amice, antwoordde Raffles. Water is in deze buurt schaars, maar ik geloof, dat kaffers bezig zijn een kanaal te graven, dat wel tien kilometers lang moet worden en dat bestemd is, om Diamantvlj van water te voorzien, zowel voor consumptie als om daarin de aarde te kunnen wassen. Wij hebben alle drie onze veldflessen vol, en dat is geloof ik alles.

De paarden werden nu ontzadeld, en de vermoeide dieren, van hun last bevrijd, liepen langzaam grazend rond en vlijden zich vervolgens dicht bijeen op de grond uit. De ervaren jagers wisten echter wel dat de dieren gauw uit zichzelf zouden opstaan, zodra de uitdamping van de bodem begon, gedreven door hun instinct.

Van de plek, waar zij zich hier bevonden, was de nederzetting der gouddelvers niet te zien, ofschoon zij er zich thans tamelijk dichtbij moesten bevinden.

Dit was een voordeel, daar ook zij nu onmogelijk gezien konden worden en zij waren nu eenmaal in een toestand, waarin het heel wat beter was, onopgemerkt te blijven.

Een kampvuur durfde Raffles ook niet te ontsteken, uit vrees dat het hun mocht verraden.

Zij moesten zich dus voor hun avondmaal vergenoegen met wat in de zon gedroogd vlees, een scheepsbeschuit, en een teug palmwijn.

Voor zij zich ter ruste begaven, wilden Raffles en Brand zich echter eerst gaan overtuigen, of zij zich thans dicht bij de nederzetting bevonden.

Dat moest intussen wel zo zijn, want

nu en dan voerde de steeds krachtiger wordende nachtwind, die in de richting van hun kleine kamp blies, rauwe kreten tot hen, flarden van harmonicaspel, van gezang en van dronkemansgelach.

Het scheen dus wel dat er daarginder nog volop feest werd gevierd en misschien waren er die dag wel diamanten gevonden.

Het was nog niet volkomen donker toen de beide vrienden zich op weg begaven, na Henderson op het hart te hebben gedrukt, zich vooral niet van de plek te verwijderen en goed op te letten. Hij zou anderhalf uur wachten, en dan zou hij met geregelde tussenpozen zijn zaklantaarn aan- en uitknippen, teneinde de terugkerende mannen tot baken te strekken.

Raffles en Brand, hun geweren achterlatend, verlieten de zoom van het bos en begonnen de langzaam glooiende helling van de heuvels voor hen te beklimmen.

Binnen twintig minuten waren zij boven en nauwelijks hadden zij een blik geslagen naar de andere zijde van de heuvelreeks of zij ontwaarden het kamp op nauwelijks tweehonderd meters afstand.

Een kamp kon men het eigenlijk niet noemen, want het was wel degelijk een klein stadje, opgebouwd uit merendeels houten huizen, maar waaronder er ook waren, opgetrokken uit ledige petroleum-blikken.

De verlichting was uiteraard erbarmelijk, daar de regering er geen seconde aan gedacht had, hier electrisch licht te laten aanleggen.

Het zou hier gaan als met zovele andere Afrikaanse nederzettingen, die als het ware des nachts ontstonden en op een goede dag door alle inwoners met pak en zak verlaten werden, zodra het onomstotelijk vaststond, dat het naburige diamantveld tot op het kleinste steentje was uitgekamd.

Het ruwe gezang klonk nu veel duidelijker, en er drong een gele straal licht, waarschijnlijk van een petroleumlamp afkomstig, door een van de vensters van hetgeen blijkbaar het grootste drankhuis van de plaats was.

Er trokken nu en dan kleine groepjes heen en weer zwaaiende mannen door een der straten, die blijkbaar uit het verlichte drankhuis kwamen.

Tot tweemaal toe klonk er, als een felle zweeps slag, een revolverschot. Telkens werd dat gevolgd door een kreet van woede en pijn, maar voor de rest gebeurde er niets meer en alles bleef betrekkelijk rustig.

Raffles zag aanstonds wel in, dat hij zonder veel gevaar in dat diamantdelversdorp zou kunnen afdalen, daar het

te donker was om iemand goed te kunnen onderscheiden.

— We zullen eens gaan kijken hoe de zaken daar staan, amice, zei hij zacht en een ogenblik daarna daalden de beide mannen langs de andere helling omlaag en konden zich vijf minuten later als bewoners van Waterkraal beschouwen, welke naam zeer waarschijnlijk bij wijze van ironie gegeven was aan een plaatsje, dat als kenmerkende eigenschap juist op een volkomen gemis aan dat kostelijk nat kon bogen.

HOOFDSTUK II

HET KOMPLOT

Een wandeling van nauwelijks tien minuten bracht hen in de onmiddellijke nabijheid van het tamelijk grote houten gebouw, waaruit zij zoëven het licht naar buiten hadden zien stralen.

Raffles wees glimlachend naar de grondvesten van dat huis en Brand herkende bij het licht van een olielantaarn een van die gemakkelijk verplaatsbare grote loodsen of keten, zoals zij in bijna alle beschaafde landen gebruikt worden bij de aanleg van trams of omvangrijke werkzaamheden tot verbetering van wegen.

De eigenaar had de loods zeker voor een appel en een ei kunnen kopen en ze aanstonds ingericht tot drankhuis.

Het moest een goed zaakje zijn, want het ging daarbinnen luidruchtig genoeg toe. De beide mannen hoorden schreeuwen, lachen en praten en toen zij aan de voorzijde eens langs liepen, zagen zij door de wijdgeopende vensters in een vrij grote zaal wel een zestigtal delvers bijeen, die hier verpozing kwamen zoeken voor de inspanning van die dag.

Een paar opzichtig geklede vrouwen liepen heen en weer tussen het grote buffet vol glinsterende karaffen en glazen en de eenvoudige tafeltjes die langs de wanden waren gezet.

Met behulp van dunne houten schot-

ten scheen de zaal in drie kleinere vertrekjes te zijn verdeeld, behalve nog de grote gelagkamer, waar het zo luidruchtig toeging.

De ramen waren tamelijk groot, en de gelagkamer was helder verlicht met vijf of zes acetyleenlampen, die aan de zoldering waren opgehangen, beschut door blikken kappen.

Achter de toonbank, duidelijk zichtbaar, stond een grote kerel, kaalhoofdig reeds, ofschoon hij niet ouder dan dertig jaar kon zijn en met een gemene tronie, die onafgebroken bezig was met inschenken van kleine glazen, daarbij geholpen door een vrouw die er uitzag als een Ierse, en die naderhand zijn wettige echtgenote bleek te zijn.

Dichtbij het buffet was een grote tafel geplaatst, waaraan de spelers hadden plaatsgenomen, want daaraan ontbreekt het in zulke delversdorpen natuurlijk nooit, evenmin als in de nederzettingen der goudzoekers.

Het spel scheen hoofdzakelijk te worden gespeeld met kaarten en de spelers betaalden elkander met wat er uit zag als boort, dat wil zeggen diamantafval, slijpsel, dat bij het afwerken der diamanten gebruikt wordt op de slijpschijven en dat zij in kleine, lederen zakjes bij zich droegen. Het werd gewogen op een kleine weegschaal, dat het eigendom

van de waard scheen te zijn.

Maar ook betaalden er sommigen met stofgoud, terwijl Brand en Raffles, ook een paar malen een schuldbekentenis meenden te zien schrijven, met kleine stompjes potlood op vuile vodjes papier.

Er waren maar weinig delvers, die niet gewapend waren met een revolver, ofschoon het dragen van wapens eigenlijk verboden was.

Enkelen hadden ook een breed mes in een schede op de heup hangen.

Toen zij dit alles goed in zich hadden opgenomen, gingen de twee mannen binnen, onversaagd, maar er werd minder aandacht aan hen geschonken, dan zij aanvankelijk hadden gedacht.

Het scheen wel meer voor te komen, dat er hier vreemdelingen kwamen en zij konden onmogelijk de achterdocht wekken door hun gesoigneerd uiterlijk, want doordat zij hun baarden hadden laten groeien, verschilden zij uiterlijk niet eens zo heel veel met de andere bezoekers, met hun herhaaldelijk gelapte kleren, hun lange haren en hun versleten schoeisel.

Zij drementen naar de toonbank toe en namen voor alle veiligheid een glas bier, daar zij de brandewijn niet erg vertrouwden.

De waard nam hen eens goed op, terwijl hij hen de bestelde drank toeschoof, in blikken kroezen, en vroeg, het geld opstrijkend:

— Vreemdelingen in de streek, mannen?

— Ja, wij zijn hier nog nooit geweest, antwoordde Raffles aanstonds.

— Komen jullie voor de steentjes?

— Misschien.

— Dan ben je te laat, want alles is weg. Wist je dat niet?

— Er valt misschien van anderen wel wat over te nemen, antwoordde Raffles schouderophalend. Er zijn er genoeg, die er hun buik vol van hebben en niets liever zouden willen, dan hun claim overdoen. Er wordt niets meer gevonden.

— Daarin vergis je je toch, maat, hernam de waard met een grijnslach. Er wordt wel degelijk hier en daar nog

wat gevonden in de grond. Dat zou je, bijvoorbeeld, kunnen vragen aan Dave Macload, aan Ted Climber en aan Joe Potter. Die zijn goed af, zo lang als het duurt.

— Hoezo, zo lang als het duurt? Ze zullen toch wel hun eigen claim hebben?

— Dat is het 'm juistement, hernam de waard grinnikend. Je hebt zeker nooit van hen gehoord? Dat is me een stel hoor. Laat die maar lopen. En gelopen hebben ze ook, dat kan ik je verzekeren, bij de wedloop van een maand geleden. Je moet hier wel vreemd zijn, als je niet van de grap hebt gehoord.

— Hoe ging het dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een reuzemop, luister maar. Die drie, dat waren om zo te zeggen hardlopers, weet je, beroepsvoetballers, ik geloof uit Nieuw Zeeland, daar weet ik het fijne niet van. Maar dit is zeker, dat ze voor geld aan sport deden en zo vlug waren als hazen. Nu zullen jullie ook wel weten dat er zich dadelijk syndicaten hebben gevormd, zodra er hier steentjes werden gevonden en sommigen daarvan maakten letterlijk jacht op de hardlopers, om die in dienst te nemen, zodat die goochemerts met hun lange benen het eerst op de goede plekjes zaten en voor die syndicaten de claims konden afdalen. Begrijp je het nu?

— Nog niet veel, antwoordde Brand en hij meende het. Waar wil je heen?

— Zeg, jij hebt turfmoelm in je kop, zei de waard verontwaardigd, moet ik je dat nu nog uitleggen? Macload, Climber en Potter namen aan, om voor zo en zoveel geld, ik geloof 20 dollar de man, dat zaakje op te knappen. Ze kwamen op een prachtige plek, ze lieten alle anderen achter zich, ze sloegen hun claimpaaltjes in de grond en toen ze er eenmaal zaten, wilden ze er niet meer uit. Ha, ha, is ie goed of niet? Het syndicaat kan er naar fluiten en doet nu al twee weken lang moeite om het stel daar weg te krijgen, maar zij vertikken het.

— Maar dat begrijp ik niet, zei nu Raffles, die aandachtig had toegelisterd. De volgende dag kwamen toch

immers de ambtenaren van de regering, die het nogal hoge claimbedrag kwamen opvorderen.

— Natuurlijk, dat klopt als een bus. Zij vorderden en die drie grapjassen betaalden ook behoorlijk de claim.

— Maar die claim stond dan toch niet op hun naam?

— Wis en waarachtig wel. Wie het eerste op de plek kwam, die sloeg zijn paaltjes in de grond en de volgende dag behoefde hij niets anders te doen dan een naam op te geven. Natuurlijk hadden zij de naam moeten noemen van het syndicaat, maar het is juist de mop, dat zij hun eigen naam lieten opschrijven.

— Komt zoiets meer voor? vroeg Brand.

— Niet zo heel vaak. Het is een gewaagd spelletje. Die syndicaten doen dat natuurlijk ook niet voor de grap, dat vat je wel, en meestal nemen ze zekerheid. Zo geven ze hun mannetjes bijvoorbeeld, paaltjes mee, met hun eigen firmanaam er in gebrand, boven het cijfer dat de regering er op heeft laten stempelen. Maar weet je wat die leuke broeders gedaan hadden? Van te voren precies zulke paaltjes gemaakt, met hun eigen naam erin.

— Dan zal het syndicaat zich er wel in moeten schikken, meende Raffles, voorzichtig van zijn bier nippend, dat hij nog niet had geproefd.

— Dan ken je ze niet. Het zijn daar ook geen lieve jongens in Johannesburg, reken maar. Als er niets gevonden was, misschien hadden ze dan de zaak blauw blauw gelaten, maar die schobbers schijnen de stenen juist bij mudjes uit het grint op te vissen. O, het is zo'n aardig vak. De een krijgt niks, en de ander gaat met de honderdduizend strijken. Soms heb je het wel met twee vlak naast elkaar gelegen claims; in de ene vindt je dag in dag uit een paar piekfijne steentjes, en in de andere geen snars. Wat kijk je vies naar dat bier? Het smaakt je toch wel?

— Het is fijn, haastte Raffles zich te antwoorden, terwijl hij zijn kroes met het lauwe, onsmakelijke vocht naar

binnen sloeg.

Zonder een nader verzoek af te wachten, schonk de waard de kroes weer vol, en vervolgde, in zichzelf schuddend van het lachen:

— O, het zijn zulke gewiekste bliksems. Het syndicaat krijgt ze er niet weg, let op wat ik je smoes. Ze zitten er, en ze blijven er.

— Maar kunnen die heren uit Johannesburg hen dan niet met de gewapende macht verdrijven?

— Daar schijnen ze nu over te denken, maar als ze naar Jim Holyman wilden luisteren, dan zou ik ze de raad geven, zulke grapjes niet uit te halen met mannen als Dave en zijn jongens. En als je het mij vraagt, dan zijn ze in hun recht ook, wat drommel. Ze zijn slim geweest, het waren hun eigen paaltjes, die ze de grond insloegen.

— Maar er moet toch een overeenkomst zijn, zwart op wit? vroeg Brand verwonderd. Dat gaat toch zo maar niet bij onderlinge afspraak?

— Van die stadhuistaal snap ik niet veel, maat, zei Jim, met zijn zware schouders trekkend, maar ik geloof toch wel dat ik je begrijp. Natuurlijk hadden ze het op een papier staan, wil het toeval — laat me niet lachen — en nu dat dat stukje papier maar niet kan worden teruggevonden ha, ha. Ja, dat gaat soms gek met die dingen.

— Dat syndicaat had dat papier natuurlijk in een brandkast of zo?

— Nogal wiesde. In een brandkast of in een gewone kast, maar de troep van Dave geeft nogal veel om die dingetjes. Foetsie het papier, en nu zijn de heren in Johannesburg zo nijdig als een spin en ze kunnen er niet veel aan doen ook, want zoiets moet je natuurlijk kunnen bewijzen.

— En, kan dat niet? vroeg Brand nieuwsgierig.

De grofgebouwde waard keek de vrager een ogenblikje met half dichtgeknepen ogen aan, en antwoordde toen, de as van zijn sigaar op de vloer tippend:

— Misschien kan het, misschien kan het niet. Zie je, bij de overeenkomst, toen dat mondeling in elkaar werd gezet, hebben ze een paar getuigen te

een aangrenzende kamer gepoot. Die hebben dat natuurlijk gehoord. Veel verstand van de wet heb ik niet, maar nu schijnt het, dat dit al bijna even geldig is, als een papiertje.

— En twee zulke getuigen raken natuurlijk niet zoek zoals een contract, zei Raffles effen.

Jim wendde met een ruk zijn dik hoofd in de richting van Raffles, keek toen vol aandacht naar het puntje van zijn sigaar, met hoog opgetrokken wenkbrauwen, en zei toen, schijnbaar voor zichzelf:

— Je slaat de spijker op de kop, maat zulke getuigen, natuurlijk, die vallen maar niet zo in een rioolrooster. Ja, ze zijn daar gek.

Hij greep plotseling een glas achter zich, een van de drie of vier die hij bezat en begon het met ongewone ijver op te poetsen met een niet al te zindelijke doek.

En toen begon hij, alsof het een heel ander onderwerp betrof, op het glas ademend, en zonder de beide bezoekers aan te zien, schijnbaar onverschillig:

— Ze komen deze kant uit.

— Wie, de heren van het syndicaat?

— Misschien ook wel, maar ik bedoel nu de getuigen. Lefgoosers, dat is zeker. Waterkraal is nu eenmaal niet Johannesburg. Erg onveilig hier. Ze geven die kaffers geweren in handen en je kunt je niet voorstellen, hoe onhandig die zwarten zijn. Soms schieten ze maar raak, en de kogel die voor een waterbok bestemd was, komt heel ergens anders terecht, ja, je beleeft hier van alles.

Het glas scheen schoon te zijn, want Jim gaf er nog een laatste aai aan en zette het achter zich neer, blijkbaar zeer voldaan.

Toen pas wendde hij zich om, keek beurtelings Raffles en Brand aan, door zijn nu bijna geheel gesloten oogleden, en herhaalde nog eens bijwijze van slot-som:

— Verrekt onveilig hier. Telkens hoor je van ongelukken. Trekken jullie door, of blijven jullie hier?

— Dat hangt er van af. Kun je ons een kamer geven?

— Je moest wijzer zijn. Zulke maligheden halen we hier nog niet uit. Je bedoelt zeker zoiets als een hotel? Welja. Zevenhonderd kamers, stromend water op alle verdiepingen, lift en wintertuin. Zover zijn we hier nog niet. Maar als je hier wil overnachten, en je hebt niet zelf een tent meegebracht, dan kan je dat wel doen op mijn erf. Ik zal je wat stro geven. Vijfentwintig centen de man en per nacht. Maar een dienstmeisje met koffie of chocolade krijg je natuurlijk niet bij je bedje.

Raffles had Brand even met de blik geraadpleegd en zei nu met een harde, kameraadschappelijke klap op de schouder van de waard:

— Daar zullen wij eens goed over denken, makker. Dat lijkt ons wel... voor later. Maar we hebben een goede tent bij ons en die denken we hier ergens in de buurt op te zetten.

— Als je dan je spatje maar bij mij blijft drinken, verzocht Jim. Ik heb hier nog een paar concurrenten, dat vat je wel. Kerels van niks. Schooiers, dieven. Zij versnijden de brandewijn dat het lijkt op... ik zal maar niet zeggen wat. En hun bier, dat kun je niet drinken.

— Wij komen bij jou Jim, maak je maar niet ongerust en dan gaan we proberen of er voor ons ook niet een lapje grond overschiet waar steentjes in zitten. Hou je taai.

En met een wuifgebaar wendden de beide mannen zich af van de toonbank, liepen langzaam de gelagkamer weer door. Vloeken klonken en soms flarden van een twistgesprek, dat plotseling fel oplaaide, en soms twee mannen met bloed doorlopen ogen en verwrongen trekken als dieren tegenover elkander.

In eens werd hun opmerkzaamheid getrokken door drie kerels, waarvan de oudste een jaar of vijftig kon zijn, de jongste niet ouder dan vijftwintig, maar allen baardig, krachtig gebouwd, gekleed in gelijksoortige broeken van hertsleder, hoge laarzen, beiden bestand tegen slangenbeten, dicht geweven hemden van wit linnen en breedgerande, vilten hoeden.

Raffles hoorde juist een kaartspeler

naast hem raet schorre dronkemansstem zegen:

— Daar gaat Dave met zijn jongens. Wat zien ze er piekfijn uit. Je kunt wel zien dat hun claim wat oplevert.

Een knappe kerel die het lapje uit hun handen krijgt.

Toen boog hij zich over de tafel en vervolgde op fluisterende toon:

— Ze mogen wel oppassen, die lui in Johannesburg.

HOOFDSTUK III

EEN VERIJDELDE MOORDAANSLAG

Raffles stootte Brand die het eveneens gehoord had, met de elleboog aan, en voerde hem mee naar buiten.

De duisternis was nu al bijna volkomen, en het viel moeilijk iets te onderscheiden bij het flauwe licht van de weinige lantaarns.

Maar Raffles en Brand konden toch Dave en zijn mannen met rustige stap zien voortlopen, blijkbaar volkomen op hun gemak.

— Zou het allemaal waar zijn, wat Jim, de waard, vertelde? fluisterde Brand dichtbij het oor van Raffles.

— O, zulke dingen hebben hier weinig om het lijf, antwoordde Raffles kort. Nu die kerels diamanten in de grond hebben gevonden, zullen ze dat stukje van nauwelijks tien meter in het vierkant, tot iedere prijs willen vasthouden, en, wat telt dan een mensenleven voor zulke lui? Die twee getuigen zijn lastig, zij zouden in staat zijn alles voor hun te bederven, zij komen hierheen, waarschijnlijk om nog een laatste poging te doen, de drie bedriegers in der minne te bewegen om hun onrechtmatig verkregen bezit af te staan, en als dat niet lukt zullen zij de politie in de arm nemen en hen met geweld doen verwijderen, contract of geen contract. Het syndicaat staat natuurlijk op zijn rechten, en als die twee getuigen onder eed willen verklaren, dat zij de overeenkomst met Dave en zijn mannen hebben horen sluiten, dan kon dat wel eens voldoende zijn, zoals de waard zoëven zei. Heel erg vast schijnt het syndicaat intussen niet in zijn schoenen te staan, anders zou men reeds eerder tot een

gewelddadige uitzetting zijn overgegaan. Wij zullen intussen die kerels blijven volgen, want ik kan niet dulden, dat als het ware voor onze ogen twee mannen koelbloedig zouden worden vermoord, die alleen maar op hun recht staan.

— Maar hoe kun je dat beletten? Wij kennen die getuigen immers niet.

— O, ze zullen gauw genoeg te onderscheiden zijn van de andere bewoners van Waterkraal. Bedenk dat Johannesburg een grote stad is, waar men volgens de gangbare mode gekleed gaat. Wij zullen dus zeker geen lange baarden zien, geen vuile, gekleurde hemden en geen laarzen met dikke zolen, maar veeleer twee glad geschoren heren in een auto.

— Zouden zij vannacht nog komen?

— Wie kan dat weten? Maar als zij komen, dan zullen zij waarschijnlijk toch vannacht niet meer gaan praten met het waardige drietal, maar dat liever uitstellen tot de zon weer aan de hemel staat.

— Zouden wij hen kunnen waar-schuwen?

— Dat moeten wij in ieder geval proberen, Charles. Ik geloof dat wij thans echter wel naar Henderson kunnen teruggaan, want die zal zich misschien ongerust maken. Het is zo goed als buitengesloten dat die heren zich in het holst van de nacht hierheen zullen begeven. Een rit te paard van Johannesburg eist ongeveer drie of vier uren en een auto doet het nog in heel wat minder. Er is dus, dunkt mij, geen reden, dat zij zich bij nacht in deze streek zouden wagen, waarvan zij de veilig-

heid zelve het best zullen kennen.

— En kom nu mee, want ook wij zijn vermoeid en hebben behoefte aan nachtrust. Morgen vroeg zullen wij weer verder zien.

En zo verlieten zij dan de kleine nederzetting, die als het ware een buitenwijk vormde van Diamantvlj, de eigenlijke kolonie, die reeds een bevolking van bijna 50.000 zielen telde, klommen over de heuvelrug, juist bijtijds om het lichtsein van Henderson op te merken, dat zij aanstonds beantwoordden met de zachte roep van de merel.

De zon was de volgende dag nog niet aan de hemel verschenen, of Raffles ontwaakte, wierp de deken van zich af, rekte zich uit, en ging een kort ogenblik genieten van het schoonste wat er op aard te aanschouwen valt: een zonsopgang in de tropen.

Henderson en Brand werden op hun beurt wakker, en daar men niet kon genieten van de weelde van een bad, wegens volkomen gebrek aan water, zo moesten ze wel dadelijk overgaan tot het ontbijt, dat zoals reeds vele weken, slechts bestond uit scheepsbeschuit en gedroogd vlees. Gelukkig zorgde de natuur zelf voor een paar sappige vruchten bij wijze van dessert.

De tent werd afgebroken, de goed uiteruste paarden werden opnieuw gezadeld, en toen zei Raffles, die een poos in nadenken verzonken voor zich had uitgekeken:

— Als die lui van het syndicaat vandaag moeten komen, dan kunnen wij hen, dunkt mij, gemakkelijk tegemoet trekken.

— Waartoe? vroeg Brand.

— Waartoe anders dan om hen te waarschuwen? Zij kunnen dan op hun hoede zijn en er voor zorgen dat zij met Dave en zijn mannen alleen maar spreken op een plek waar iedereen hen kan zien en vooral op klaarlichte dag. 't Paard, jongens, en de weg naar Johannesburg opgezocht, die niet ver van hier kan zijn.

Vrij spoedig veranderde het landschap van aanzien, bijna als bij toverslag, en alleen als gevolg van de aanwezigheid van water.

Na een rit van omstreeks een uur bereikten de drie mannen, zoals Raffles wel verwacht had, een vrij goed berijdbare weg, dwars door de velden en de bossen, ongeveer vijf meter breed en bestaande uit vastgestampte aarde, overdekt met een laag klei, en die in de regentijd wel schier onbegaanbaar moest zijn.

Thans echter was het een week droog geweest, geen druppel regen was gevallen en de paarden joegen, ofschoon zij in stap voortgingen, wolken stof op.

Het was op de top van een « kopje » dat de drie ruiters in de verte een tweetal auto's zagen naderen, in een wolk van stof gehuld en alleen herkenbaar door het flitsen van de zon in het nikkelen beslag.

De drie mannen hielden terzijde van de weg hun paarden in, en toen de auto's op nog vijftig meter afstand ongeveer waren, hief Brand de hand op, om de chauffeurs te laten stoppen, maar Raffles trok zijn arm snel weer omlaag en riep op levendige toon:

— Vergeet je waar je bent? Die lui zullen ons voor struikrovers aanzien en men is hier buitengewoon vlug met de revolver.

Toen verhief hij luid zijn stem en schreeuwde:

— Stop. Vrienden.

Hij had zijn paard midden op de weg gedreven en de chauffeurs van de beide auto's moesten dus wel stoppen.

En hoezeer Raffles het bij het rechte eind had gehad met zijn waarschuwing bleek maar al te duidelijk, want er bevond zich niemand in de wagens, tot zelfs een van de chauffeurs toe, of zijn vuist was gewapend met revolver of browning.

Raffles had zelfs enige tijd nodig om de reizigers er van te overtuigen, wie zij waren en voor de wapens een voor een verdwenen in de zakken, waaruit zij gekomen waren.

In de eerste auto, die door een man in hemdsmouwen werd bestuurd, met een strooien hoed achteloos op het hoofd zaten verder nog drie mannen, eenvoudig maar goed gekleed. In de tweede, door een kafferchauffeur in livree be-

stuurd, zaten vier heren, zeer verzorgd en zelfs wat protserig gekleed, met dikke gouden horlogekettingen op hun buik, ringen aan de vingers, en met diamanten dasspelden.

Raffles herkende hen onmiddellijk als rijke diamanthandelaren en hij geloofde wel aan het goede adres te zijn. Hij begon aanstonds:

— Zijn de heren onderweg naar Waterkraal?

— Ja, dat zijn we, antwoordde een der mannen in de eerste auto, met een vierkant, grimmig gezicht. Je hebt er toch, hoop ik, niets tegen? Ga uit de weg en laat ons door.

— Niet zo haastig, zei Raffles glimlachend. Wij zijn hier naar toe gekomen om jullie te waarschuwen: tenminste als jullie bent, voor wie we je houden. Iets te maken met Dave Macload, Climber en Potter?

Een antwoord was niet eens nodig op die vraag, want Raffles had ruimschoots voldoende aan de wijze, waarop die lui uit Johannesburg elkander aankijken.

Toen zei een der mannen in de voorste wagen langzaam:

— Als dat zo was? Wat heb je dan te zeggen?

— Alleen maar, dat ik jullie aanraad, voorzichtig te zijn. Wij zijn gisteravond in Waterkraal geweest en daar praten ze er kalmpjes over, dat de getuigen van een zekere overeenkomst... wel eens een ongeluk konden krijgen, omdat een paar kaffers daarginds zo onhandig zijn met hun vuurwapens.

Twee van de mannen in de voorste wagen waren een weinig verbleekt, en toen barstte een hunner uit, woedend met de vuist op de rand van het portier slaande:

— Die getuigen zijn wij beiden. En ik zou wel eens willen zien, dat Dave het zou wagen, een vinger naar ons uit te steken.

— Waarom niet? hernam Raffles bedaard. Het is daarginds 's avonds erg donker, de wegen zijn er eenzaam, de bomen zijn er dik, en bieden een goede beschutting, en Dave staat er voor bekend dat hij heel goed met zijn

revolver weet om te gaan. Voor politie is men daar niet bang. Ik raad u nogmaals, wees voorzichtig, en neem uw voorzorgsmaatregelen.

Toen klonk er uit de achterste auto, waar nog geen woord was gesproken, een stem, die koeltjes zei:

— Die zullen wij nemen, vriend. Reken daar op. We danken je voor je goede raad. Je bent zeker een delver? Hier.

De spreker had zijn hand in zijn zak gestoken, haalde er een goudstukje uit, en wierp dat Raffles toe, die het behendig opving, en in zijn zak liet glijden met een ironisch trekje om de mond.

De motoren begonnen weer te brommen, en de wagens reden weg, in een schier ondoordringbare stofwolk, in de richting van Waterkraal.

Even bleven de drie mannen de auto's na kijken. Toen reden zij langzaam verder, de weg houdend. Nog geen tien minuten later, juist toen zij de weg verlaten hadden, om naar een bos te rijden, dat er verlokkelijk, vol koele schaduw uitzag, werd hun aandacht getrokken door het geraas van een automobielmotor achter hen.

Een ogenblik later raasde hen dezelfde rode Buick voorbij, waarin de fraai geklede heren gezeten waren. Die met de getuigen was blijkbaar door gereden.

— Zij laten hun ondergeschikten voor het baantje opdraaien, naar het schijnt, zei Brand, zodra de auto in snelle vaart achter een kromming van de weg verdwenen was.

— Dat schijnt zo. Zij kunnen nog onmogelijk in Waterkraal geweest zijn en met Dave en zijn mannen hebben gesproken, zei Raffles kortaf. Nu, ik hoop, dat zij zich mijn raad ten nutte hebben gemaakt en voorzichtigheid zullen betrachten.

En toen reden zij verder, het koele bos tegemoet, waar zij zich, voor het eerst sedert lange tijd, heerlijk konden verfrissen in het heldere koele nat van die smalle stroompjes.

Zij maakten er ook gebruik van, hun hemden te wassen, die binnen een kwartier weer waren gedroogd in de zon,

waar die onbelemmerd kon doordringen tot op een open plek, bedekt met fijn zand.

De paarden, knabbelend aan het gras, rustten goed uit, en de uren verstreken, terwijl de drie mannen genoten van de rust, het koele water en de schoonheid van dit woud, op nauwelijks twee uur rijdens met een auto van Johannesburg gelegen, en dat toch nog voor een deel zijn staat van oerwoud had behouden.

Aanvankelijk was Raffles voornemens geweest, die dag reeds naar Johannesburg terug te keren, maar de wens, te weten wat er daarginds in Waterkraal was voorgevallen, weerhield hem.

Heel sympathiek zagen de getuigen er niet uit, en evenmin de heren van het syndicaat, maar als Raffles geweten had, dat deze laatsten zouden terugkeren, dan zou hij zeker zijn hulp hebben aangeboden aan de beide getuigen en de derde man, die in de eerste auto gezeten hadden.

Het was tamelijk laat toen zij eindelijk weer opraken, geheel verfrist met schoon linnen aan, en de weg naar het noorden opnieuw insloegen. Het was omstreeks half zes in de middag, toen zij weer moesten uitwijken om een auto te laten voorbijgaan, die uit het noorden kwam.

Zij herkenden de wagen dadelijk; het was de gele Citroën, waarin de beide getuigen met hun metgezel gezeten hadden.

De wagen reed snel in de richting van Johannesburg en de inzittenden namen volstrekt geen notitie van de drie ruiters, ofschoon het toch wel waarschijnlijk was, dat zij hen moesten herkennen.

Raffles en zijn metgezellen wachtten tot de stofwolk wat gezakt was, door de auto opgeworpen en reden toen verder.

— Het schijnt dus goed te zijn afgelopen, merkte Brand na enige ogenblikken op.

— Zij leven althans nog, zei Raffles nadenkend. Misschien hebben Dave en de zijnen eieren voor hun geld gekozen en zullen er morgen reeds arbeiders

van het syndicaat op hun claim werken.

Zwijgend reden zij verder, terwijl de zon naar de kim daalde, en zochten hun oude kamp weer op, waar zij zich betrekkelijk veilig wisten.

Laat in de avond hoorden zij een paar malen op grote afstand, snel achter elkander schieten.

Zeker weer getwist in Diamantvlj. Daarna bleef het stil.

Vroeg begaven zij zich ter ruste, en sliepen tamelijk lang.

De zon was reeds opgegaan, toen zij de volgende dag alles gereed maakten om naar Johannesburg te vertrekken, voorlopig voorgoed, maar alvorens dit te doen, wilde Raffles eerst nog een kijkje gaan nemen bij Jim, de waard van Waterkraal, om daar de staat van zaken te vernemen.

Aanstands na het schrale ontbijt, alleen genietbaar voor mannen, die zich nog wel heel andere ontberingen hadden moeten getroosten, stak Raffles zijn revolver in de holster, knikte Brand en Henderson toe, en begon de heuvels te beklimmen.

Over het vlakke bovengedeelte lopende, kreeg hij hoe langer hoe meer te zien van Waterkraal, de armoedige hutten der kaffermijnwerkers, wassers en delvers, en verderop de afgebakende claims, gelegen tegen een flauwgloddende helling. Zelfs hier waren de witte paaltjes, met de cijfers en de namen, waarmede die stukjes grond waren afgebakend, duidelijk zichtbaar.

Hoeveel misdaden waren er om gepleegd, hoeveel verraad was er om bedreven.

En hoe weinig leverden zij dikwijls op, met hoeveel bitterheid en eindeloze wanhoop in het hart vertrokken niet honderden, ja duizenden, die ondanks harde arbeid niets in de bodem hadden gevonden, niets dan grint en modder, terwijl hun naaste buurman, door het geluk begunstigd, vele diamanten bij handen vol naar boven bracht. Het was louter een kansspel, talloos velen waren de verliezers, de winnaars schaars.

Raffles bleef even toezien en meende toen een ophoop te ontwaren, dicht bij het erf van Jim Holyman.

Daar schenen zich een stuk of zestig mannen en vrouwen te verdringen, in bedwang gehouden, naar het scheen, door een aantal kafferconstables, met hun grote hoeden op het hoofd, aan een zijde opgeklapt, de bandelier onder de kin, hun khaki-jassen, hun harts-vanger op de linkerheup, en hun karabijn aan de voet.

Raffles bedacht zich niet langer, maar daalde langs de helling omlaag, betrad de nederzetting, en ging onmiddellijk het wijnhuis van Jim binnen, om te vragen wat er aan de hand was.

Hij vond de eigenaar met een ernstig en strak gezicht, zoals gewoonlijk achter zijn toonbank staan, Raffles met een veelbetekende blik aankijkend, toen deze op het buffet toeslenterde, en vroeg:

— Wel, hoe staan de zaken, Jim?

— Voor mij staan ze niet kwaad, ik heb niet te klagen, maar met Dave is het hommeles. Dood als een pier. En Ted dood, en Joe ook dood, en goed geraakt, dat moet ik zeggen. Ja, de bom kan ook wel eens verkeerd barsten.

Hij liet zijn stem tot een hees gefluister dalen, keek schichtig rond of niemand hem kon horen en zei toen:

— De anderen zijn hun te vlug af geweest. Zij hebben er zeker de lucht

van gekregen. Kaffers, jongen. Ze hebben er kaffers op afgestuurd. Ja, iedereen weet, dat die je voor vijf dollar naar de andere wereld helpen. Het moet in de vooravond zijn gebeurd. Vanochtend vonden we het stel aan de rand van de nederzetting, twee met kogels in hun hoofd, de derde met een stuk lood in zijn hart. Och ja, zo gaat het hier, de ene dag ben je gezond, de volgende dag ben je er geweest, en kunnen je erfgenamen zich de vingers blauw tellen. Ze zijn op hun claim al bezig, vanwege het syndicaat. De paaltjes zijn er uitgehaald, die van het syndicaat staan er in, en kafferdelvers zijn al aan de gang met modern gereedschap. Nu leggen ze achter mijn erf, de drie dooien, en de politie is er bij gehaald. Net alsof die ooit iets zou ontdekken, als het van de kant van de hoge pieten komt. Wie het gedaan heeft, ligt op het kerkhof. Moet je een borrel?

Raffles schudde alleen het hoofd. Zwijgend verliet hij de gelagkamer. Zodra hij weer buiten was, balde hij de vuisten, keek naar de claims, waar inderdaad kleine bruine figuurtjes druk bezig waren en siste tussen de tanden:

— Het waren schurken, die drie, maar dit is een laffe moord van jullie heren in Johannesburg. En ik laat het er niet bij.

HOOFDSTUK IV

HET DIAMANT-SYNDICAAT

Raffles liep om de grote houten loods heen, bereikte het erf daarachter en zag, heenkijkend over de hoofden van degenen die voor hem stonden, drie onbeweeglijke gedaanten naast elkander op de grond uitgestrekt, met wasbleke

gezichten, die hij aanstonds herkende.

Onbeweeglijk stonden, op enige afstand, de inlandse politiemannen, met de korte karabijn in de arm, even stil als die doden, die daar hun laatste slaap sliepen, in de kracht van hun leven

neergeveld door een macht, sterker dan zij en die alleen in het leven was geroepen door de zucht naar rijkdom en weelde.

Hier kon hij niets meer doen, en begaf zich naar Brand en Henderson, die hem vol ongeduld verbeidden.

— Wel, vroeg Brand aanstonds, zodra hij Raffles zag. Heb je iets bijzonders kunnen ontdekken? Heb je Dave en zijn mannen gezien?

— Ja, Charles, ik heb ze gezien, antwoordde Raffles, met zachte stem. Ik heb hen gezien als lijken.

— Wat zeg je daar? Zijn zij dood? riep Brand ontzet uit.

— Vermoord, Charles. De schoten, die wij gisteravond gehoord hebben, moeten de revolverschoten zijn geweest, die hen hebben neergelegd. En het ergste is, dat dit voor een deel aan ons is toe te schrijven, al wilden wij juist het tegenovergestelde bereiken en bloedvergieten voorkomen.

— Wat bedoel je? vroeg Brand ont-
daan. Hoe kunnen wij daar iets toe hebben bijgedragen?

— Gisteren hebben wij die lui van het syndicaat gewaarschuwd tegen de drie schelmen, en het gevolg is geweest, dat die diamantvorsten de zaak eenvoudig hebben omgedraaid en zich hebben willen ontdoen van zulke lastige tegenstanders, en voorgoed.

— Afschuwelijk, mompelde Brand.

— Die deftige heren in hun tweede auto konden dat werkje natuurlijk niet zelf opknappen en gaven alleen maar hun instructies aan de beide getuigen, om «de zaak te regelen», zoals men zulke dingen hier cynisch noemt. Nu, de zaak is ook geregeld. Dat de getuigen het zelve zouden hebben gedaan, acht ik heel onwaarschijnlijk. Wij hebben hen gisteren immers ook in allerijl zien terugkeren, nog bij daglicht, en zeker lang voor de moordaanslag werd gepleegd. Zij hebben dus een paar gewillige kaffers in de arm genomen, die goed met de revolver wisten om te gaan en die hebben tegen betaling van een paar dollar per man, voor beul gespeeld en het drietal uit de weg geruimd. Het was hier een kwestie van uren, dat be-

grepen die heren van het syndicaat natuurlijk wel. Hadden Dave en de zijnen een dag vroeger behandeld, of waren de getuigen niet op hun qui vive geweest, dan zouden zij, inplaats van de indringers gedood zijn. Zij vinden het spel misschien heel eerlijk, maar ik zal die heerschappen tonen, dat men ook in Afrika niet ongestraft met mensenlevens speelt, en die kan vernietigen ten bate van zijn eigen zak. Wij gaan naar Johannesburg, amice, en dan zullen wij daarginds eens een kleine komedie op touw zetten, welke die schavuiten zich nog lang zullen herinneren.

— Maar wij hebben met hen gesproken, Edward, zij zullen ons herkennen.

— Er is gelegenheid te over daarginds om ons behoorlijk te vermommen, Charles.

Nu kwam Henderson, die met verbeten woede had toegelisterd, een stapje naar voren en barstte uit:

— Moeten wij de politie niet op de hoogte brengen mylord? Wij weten toch hoe de zaak zich heeft toegedragen? Wij weten toch dat die deftige lui in hun auto schuldig moeten zijn?

— Wij weten het niet, James, alleen maar een sterk vermoeden, antwoordde Raffles rustig. En dat is niet voldoende, ook al wordt dat vermoeden door heel Waterkraal gedeeld. Er moeten bewijzen zijn, en die worden niet zo gemakkelijk gevonden.

— Maar de kaffers die de moord pleegden, mylord, die zal men toch moeten ontdekken?

Raffles schudde langzaam het hoofd en hernam:

— Men zal hen niet ontdekken, James. Het wemelt hier van gewapende kaffers, en ik verzeker je, dat zij hun hinderlaag goed zullen hebben gekozen, en niemand iets van hun voornemen gezegd. Zij hebben hun Judasloon gekregen voor hun bloedig werk, en ze hebben er zelf het grootste belang bij te zwijgen en hun opdrachtgevers niet te verraden. Deden zij dat, dan zou het hun hals kosten. Honderden misdaden van gelijke aard worden er op en om de diamantvelden gepleegd, zonder dat men er in slaagt de dader te vatten.

Maar er zijn nog wel andere wijzen om zulke schurken te straffen, en die zullen wij toepassen. Te paard, jongens en dadelijk aan de slag.

— Hoe staat het nu met de claim? Wordt er reeds gewerkt? vroeg Brand, zodra hij in de zadel was gestegen.

— O ja, het krioelt er al van kaffers, met hun spaden, hun houwelen, hun zeven. De politie zal de moord komen constateren, die drie doden zullen in een gemeenschappelijke kuil worden begraven en over hun graf zal spoedig gras groeien, evenals over de oorzaak die hen daar bracht.

Men leeft hier te snel, om aan zulke voorvallen langer dan een paar dagen aandacht te wijden.

Raffles had zijn paard reeds aangespoord, de kleine ruitertroep zette zich in beweging, en sloeg de weg in naar Johannesburg.

Het was pas laat in de namiddag, toen zij daar binnen reden, stoffig, bezweet en vermoeid.

Daar zij voorlopig wel geen behoefte meer zouden hebben aan paarden, verkocht Raffles de dieren aanstonds aan een paardenhandelaar. In Johannesburg kan men nu eenmaal geen paarden gebruiken, tenzij als trekdier. Er rijden elektrische trams, er rijden taxi's. Johannesburg is een moderne stad geworden, sedert de laatste vijftig jaren.

Zodra Raffles zich van zijn paarden ontdaan had, was zijn eerste zorg, een behoorlijk verblijf op te zoeken, dat als het ware als hoofdkwartier zou moeten dienen.

Een gewoon hotel was voor hetgeen hij wilde gaan doen wel wat gevaarlijk, want het zou wel kunnen gebeuren, dat hij op zeer ongewone uren zijn verblijf zou moeten verlaten, en daarenboven zou hij zich dan niet zo gemakkelijk kunnen vermommen. Het was dus zaak voor korte tijd een eigen woning te vinden, en na heel wat zoeken, slaagde Raffles tenslotte tot zijn volkomen tevredenheid.

Een woningbureau in een der voorsteden bezorgde hem een bungalow, kant en klaar, gemeubeld en wel, hetwelk toebehoorde aan een Engelsman, die

juist de dag tevoren was vertrokken met het voornemen een reis te ondernemen in het binnenland, die op zijn minst een half jaar zou duren.

De villa bleek een aardig huisje te zijn met een enkele verdieping, witgepleisterd, met een veranda voor en achter, even lang als het huis zelf, en daarenboven voorzien van een balkon, dat langs alle vier de muren liep, ter hoogte van de openslaande ramen der verdieping.

Het dak was plat, door een balustrade omgeven, en bedekt met fijn grint, teneinde de zonnestralen zo goed mogelijk te weren. Op dat dak kon men plaats nemen, om te genieten van het schone uitzicht over de vlakke, de akkers en de bossen ten noordoosten van Johannesburg.

De meubels waren eenvoudig en volkomen berekend op het gebruik in de tropen, waar de mieren zelfs aan de rand der grote steden, somtijds fatale verwoestingen kunnen aanrichten in het houtwerk.

Zoals bijna overal in Afrika, bevond zich er een groot erf om het huis heen, dat met een hekje was afgescheiden van de stoffige straatweg, omzoomd met fraaie palmbomen.

De stad was op geen kwartier afstand met een auto, op het erf bevond zich een kleine garage, en aanstonds werd besloten tot aanschaffing van een auto, waarvan de aankoop aan Henderson werd toevertrouwd, die zich van zijn taak reeds de volgende dag kweet.

De levensmiddelenvoorziening in deze grote villawijk was op een eenvoudige wijze geregeld, want de grote zaken te Johannesburg zonden iedere dag hun auto's rond, beladen met hammen, verse en geconserveerde groenten, gezouten vlees, melk, flessen melk, kortom, alles wat men nodig kon hebben werd tot voor de deur gereden en men kon dat alles contant betalen, of een week- of maandrekening aanleggen.

Henderson nam dadelijk de werkring van huisknecht en keukenmeid op zich, en voelde zich spoedig thuis in de grote van alles ruim voorziene keuken.

Het drietal sliep die eerstvolgende nacht dan ook voortreffelijk, en de volgende dag ging Raffles aanstonds over tot het leggen van zijn mijnen.

In de eerste plaats was het natuurlijk noodzakelijk, na te gaan, aan welk syndicaat de claim toebehoorde, om welks bezit zoveel bloed vergoten was.

Het Handelsregister in de Kamer van Koophandel hielp hem binnen tien minuten aan alle gewenste inlichtingen, en toen Raffles het verliet, wist hij, dat hij te doen zou krijgen met het « Kaapse Diamantsyndicaat ». Een autorit van een kwartier bracht hem tot in het hartje van de zakenwijk en hij bevond nu dat de zetel van het syndicaat gevestigd was op de bovenste verdieping van een groot kantoorgebouw, op de hoek van een hoofd- en een zijstraat gelegen. Het syndicaat werd bestuurd door vier leden en welke heren Joseph Willings, Harry Dunmore, Jack Liverham en Desmond Joyce. Joyce scheen de president-directeur te zijn.

Om volkomen zeker van zijn zaak te zijn, zorgde Raffles er voor, dat hij het viertal nog diezelfde ochtend te zien kreeg, zonder dat zij hem konden opmerken, en er viel niet aan te twijfelen: 't waren de vier heren uit de tweede auto, die twee dagen tevoren in zulk een razende vaart voorbij waren gestoven, na hun afschuwelijke opdracht aan de twee getuigen te hebben gegeven.

Aan de gezichten der vier mannen was echter in het minst niet te merken, dat zij hun geweten met een misdaad hadden bezwaard, en rookten rustig hun lange, dunne sigaren, dronken hun whisky, kauwden hun gom, alsof er volstrekt niets gebeurd was.

En Raffles vernam nog méér, die ochtend. Het syndicaat bleek uitsluitend opgericht te zijn, met het doel, een der nieuwe claims ten westen van Johannesburg te gaan exploiteren. Daartoe had het de drie kerels in dienst genomen, die ook inderdaad beslag hadden weten te leggen op een van de voordeligst gelegen stukken van de diamanthoudende grond.

Raffles verkende onmiddellijk de om-

geving van het kantoorgebouw, ging er binnen tijdens het lunchuur, nadat hij het viertal welgemoed en luid lachend het witte huis had zien verlaten, ging de portier voorbij, als iemand, die de weg goed kent, en beklom de grote trappen, zonder gebruik te maken van de lift.

Het bleek, dat er een Levensverzekering Maatschappij, een reclame-bureau en nog een paar obscure ondernemingen gevestigd waren, waartoe men ook gerust het Kaapse Diamantsyndicaat mocht rekenen. De bureaus hiervan bevonden zich op de bovenste verdieping. Raffles had al heel gauw uitgevonden, dat zij slechts uit twee vertrekken bestonden, met nog een wachtkamertje, waar een jeugdige klerk gezeten was, die juist zijn boterham zat te eten en onderwijl een sportblad bestudeerde, toen Raffles aanklopte, om onder een of ander voorwendsel zijn ogen eens goed de kost te geven.

Dat ontvangkamertje grensde aan een vertrek, waar een typiste gezeten was in gezelschap van een oud mannetje, wiens taak niet heel duidelijk was, en dan kwam het eigenlijke privé-kantoor, ten dienste van de vier vennoten. Heel veel tijd schenen zij op hun bureau niet zoek te maken. Het bleek Raffles echter, dat zij er hun zakenconnecties ontvingen, commissaires in ruwe diamant, agenten, ook juweliers en handelaars in geslepen.

Hier hielden zij ook de conferenties met de opzichters van de claim, die aansprakelijk waren voor de gang van zaken daar, en die moesten zorgen, dat de gedolven diamant daar kwam waar ze behoorde, dat wil zeggen, voorlopig in de stevige brandkast die in het bureau stond, tussen de beide ramen, die op straat uitzagen.

Raffles besteedde nog omstreeks een kwartier om de toenaderingswegen tot de vesting goed te leren kennen, bestudeerde de lift en de liftkooi, ging eens op de zolder kijken en toen hij het gebouw eindelijk verliet, bromde hij tevreden voor zich heen:

— Dat witte kantoorgebouw biedt allerlei mogelijkheden, die ik mij zeker

ten nutte zal maken.

Van het sportminnende kantoorjochie was hij voorts nog enkele wetenswaardigheden te weten gekomen, zoals, bijvoorbeeld, betreffende de uren waarop de heren zeker op hun kantoor, en waarop zij er even zeker niet waren.

Hun geliefkoosd verblijf daarbuiten scheen een café te zijn, verderop in de zijstraat gelegen, waar druk werd gemaakt, en waar zelfs, naar het gerucht ging, klandestien gespeeld werd, ofschoon de politie dit nog nimmer had kunnen aantonen.

Men dronk daar een zeer goed glas wijn, bier, whisky en andere hartversterkende dranken en de heren van het syndicaat plachten daar vele uren door te brengen, niet alleen des avonds, maar ook in de loop van de dag.

Joyce bleek getrouwd te zijn met een Creoolse, die hij behandelde zoals de voormalige katoenplanters het hun slaven deden en de drie andere heren directeurs waren vrijgezel.

Dit alles wist Raffles voor het uur van de lunch om was, en hij ging terug naar de villa, bezield met plannen, welke de heren Joyce en consorten zeer zouden hebben verontrust, indien zij ze gekend hadden.

Maar zij wisten het niet, zij waanden zich volkomen veilig, zij dronken hun wijn en hun whisky, zij legden hun kaartje in een bovenzaal van « De Oude Pijnappel », en zij rookten hun dunne, lange sigaren van welriekende, dure tabak. En nog diezelfde avond begon Raffles met de voorbereidselen van zijn veldtochtplan.

HOOFDSTUK V

EERSTE VIJANDELIJKHEDEN

104
105
106
107
108

Er was een week verlopen en het was een zaterdag, toen Desmond Joyce omstreeks tien uur in zijn auto stapte, en zijn chauffeur last gaf, hem naar de claim te rijden.

Hij was blijkbaar in het zonnigst humeur en dat kon ook geen verwondering baren, want de berichten van Larry Morrison, de opzichter hadden reeds dagenlang voortreffelijk geluid en de opbrengst van die week beloofde bij uitstek gunstig te zijn. Er waren maar weinig diefstallen voorgekomen, de daders waren onmiddellijk gesnapt en door andere kaffers vervangen, en de bodem scheen nog lang niet uitgeput.

De auto stooft in snelle vaart over de kurkdroge weg, zodat de stofwolken hoog opwoeien en een paar uren later was Waterkraal bereikt.

Jim Holyman stond op de drempel van zijn kroeg.

De waard was natuurlijk evengoed als alle anderen op de hoogte van wat er geschied was, maar dat belette hem toch niet, te grijnslachen en zijn vetzittige, breedgerande hoed af te nemen voor de machtige diamantmagnaat.

Natuurlijk, de vent zou wel een schurk zijn, alles goed en wel, maar het was dan toch drommels handig geweest, Dave en zijn kornuiten voor te zijn. Anders waren hij en zijn kornuiten er aan gegaan.

Joyce knikte even terug, en reed nog wat verder, tot het wegdek dit bijna onmogelijk maakte, stapte uit, en liep toe op een huis, niet veel beter dan een hut, waarvan hij de deur openwierp en op ruwe toon aan de vrouw, een halfbloed, die daar bezig was met de borden wassen, vroeg:

— Morrison nog niet terug?

De vrouw keek de bezoeker verschrikt aan, wierp een blik op een luid tikkend wekkertje dat op een ruwhouten plank stond, en antwoordde bedeesd:

— Nog geen tijd voor hem, massa. Nog een kwartier te vroeg.

— Dat is zo, maar ik moet hem spreken. Ga hem dadelijk van de claim halen. Ik heb haast.

De vrouw veegde dadelijk haar handen af aan haar schort, en ijfde de kamer uit, die voor een groot deel werd ingenomen door het rustbed, en waar verder nog slechts een tafeltje, een paar stoelen en een ladenkastje stonden. Er werd geslapen, gekookt en gewoond in dat hok, nauwelijks goed genoeg voor een beest.

Er verliep enige tijd en toen kwam Morrison aanlopen, een roodharige reus, met een klein valies stevig in zijn vuist geklemd.

Hij begon dadelijk:

— U bent vroeger dan gewoonlijk, mijnheer Joyce. Neem mij niet kwalijk dat ik er niet was.

— Het heeft niets te beduiden, Morrison, zei Joyce. Ik heb me vergist met de tijd. Ik kom om af te rekenen. De week was immers goed?

— Best, mijnheer Joyce, antwoordde Morrison, terwijl hij de tas neerzette, die blijkbaar vrij zwaar was, opende ze, stak er zijn hand in, en liet op zijn handpalm veertig of vijftig ongeslepen diamanten zien, waarvan er een paar zo groot waren als een erwit.

— En er zitten nog grotere in, zei hij levendig. Ik zeg u, mijnheer Joyce, zo'n week maken we nooit weer.

— Weeg maar, dan kan ik je betalen,

bromde Joyce, in zijn handen wrijvend.

Morrison haalde uit een kast een zorgvuldig weggesloten weegschaal te voorschijn. Het was een goed, vrij kostbaar instrument, een zogenaamde precisiebalans, omgeven door een kastje met vier glazen wanden op een mahoniehouten voetstuk en met gewichtjes tot één honderdste gram. Hierop werden in vier of vijf partijen de diamanten nauwkeurig gewogen, hun gehalte werd vastgesteld en de waarde werd bepaald. Joyce haalde zijn portefeuille te voorschijn, en betaalde Morrison zijn loon voor die week, en het bedongen percentage van de oogst van die zeven dagen.

De tas bevatte die week voor een waarde van op zijn minst 30.000 pond sterling.

Met een opgewekt gelaat nam Joyce de tas over, tekende het ontvangstbewijs, dat Morrison hem toeschoof, en zei:

— Ik wens je een prettige zaterdagmiddag, Larry. Geef de gravers voor mijn rekening maar een extra borrel.

Daarop knikte hij de vrouw toe, klopte Larry op de schouder, en liep snel naar zijn auto, die het volgende ogenblik in een stofwolk verdween.

Larry Morrison had natuurlijk ook een goede week gemaakt, en van de weeromstuit was ook de vrouw in haar schik, zodat zij zich haastte op de foodmarkt wat lekkers te gaan kopen.

Toen zij omstreeks een uur later terugkeerde, om voor het middagmaal te zorgen, zag zij een auto voor de hut stillhouden en daaruit een heer stappen, die zijn schreden naar haar woning richtte.

Zij ging door de keukendeur naar binnen, ontlastte zich van haar pakjes, die zich in een groot boodschappennet bevonden, en zei, tot Morrison die zich aan het scheren was:

— Daar is mijnheer Joyce terug, Larry.

— Terug? vroeg Morrison verwonderd. Hij heeft toch niets vergeten? Stel je voor, dat hij de diamanten hier had laten staan, ha ha.

Hij veegde snel de zeep van zijn wan-

gen, en toen hij zich omwendde naar de deur, stond Joyce daar al, blijkbaar allesbehalve in zijn humeur.

— Ik ben laat, Larry, maar ik heb pech gehad, begon hij brommend. Onderweg averij gekregen aan mijn auto. Een band plat en geen reservewiel. Het duurde bijna anderhalf uur voor het geval weer in orde was. Laten we gauw afrekenen, het is snikheet, en ik heb vanmiddag nog meer dingen te doen.

Er kwam 'n verwonderde, zelfs enigszins angstige uitdrukking op het gelaat van de opzichter toen hij langzaam het gilette scheermes dicht schroefde, en Joyce aankeek.

— Zou de baas een zonnesteek hebben gekregen? Dat kwam wel meer voor, en dan praatte je menigmaal wartaal, als je het tenminste overleefde.

Toen bedacht hij, dat de patroon misschien een grapje wilde maken, zijn grote mond spalkte zich wijd open, zodat zijn brokkelige, gele tanden te zien kwamen, en hij grinnikte:

— Ha, ha, die is goed. Mijnheer Joyce wil een loopje met ons nemen, Josefine. Mijnheer Joyce zou nog wel eens zo'n tas met diamanten willen meenemen, ha, ha.

Nu was het de beurt van Joyce om verwonderd op te kijken, maar hij hield helemaal niet van grapjes, zeker niet waar het diamanten betrof, en hij zei dus ongeduldig:

— Geen gekheid, Morrison. Je begrijpt wel dat ik daarvoor niet in de goeie stemming ben. Anderhalf uur aan een auto knoeien in een helse hitte is niet in staat om je humeur te verbeteren. De week was goed, kom maar op met de rommel.

Maar nu werd Morrison toch in ernst ongerust. Was zijn patroon plotseling gek geworden?

Hij was bleek geworden onder zijn verbrande huid, toen hij stamelde:

— Maar mijnheer Joyce, dat moet toch een grap van u zijn. U bent nog geen vol uur geleden met de tas weggegaan.

— Met de tas weggegaan? herhaalde Joyce toonloos. Houd je me voor de gek, kerel? Ik heb hier vandaag toch

nog geen voet gezet?

Het was duidelijk, Desmond Joyce was krankzinnig geworden. Larry was allesbehalve laf, maar hij had nog nooit met gekken te doen gehad, en hij wierp al steelse bliken in de richting van zijn revolvertas die hij bij zijn thuiskomst had afgelegd, toen Joyce heftig met zijn vuist op tafel sloeg en bulderde:

— Hoe is het, Morrison, krijg ik de diamanten van deze week of krijg ik ze niet?

— Hoe kan ik u de diamanten geven, als u ze een uur geleden hebt meegenomen, schreeuwde Morrison wanhopig. Hier, Josefine was erbij. U denkt toch niet dat ik met molentjes loop? Hier, alstublieft, het regu. Hier hebt u voor ontvangst getekend. Met mijn procenten erbij, alles behoorlijk getekend. Daar zat u, en u betaalde mij mijn loon, en ik gaf u de tas, en u ging er mee weg. In 's hemelsnaam mijnheer Joyce, laten we geen gekheid uithalen met zulke dingen. Hier, lees zelf.

Joyce was op een stoel neergevallen, en met een gelaat, groen als gras stak hij een bevende hand uit naar het ontvangstbewijs, staarde naar zijn handtekening, zei met een stem die trilde van woede, verbazing en ongeloof:

— Dat heb ik niet zelf ondertekend. De inkt is veel zwarter dan de mijne. Ik gebruik altijd inkt die blauw opdroogt. Maar voor het overige, ik zou het als mijn eigen handtekening erkend hebben. Wel vervloekt, wat moet dat betekenen?

De beide mannen staarden elkander aan, als verwezen, en toen begon Morrison te beven, en met zijn ogen te knippen. Hij was een ruwe kerel, voor geen klein geruchtje vervaard, en stond dadelijk met het mes gereed, maar voor Joyce, de man met het peper-en-zoutkleurige baardje, had hij een heilige angst, zoals men dat noemt.

Wanneer die man eenmaal haat jegens iemand opvatte, dan kon die ander er wel op rekenen, dat hij de langste tijd geleefd had.

Morrison was natuurlijk niet onkundig gebleven van wat er geschied was met de claim, hij had gehoord van de

drievoudige moord op Dave en zijn makers, en daarvan dacht hij het zijne. Hij begreep wel, al zou hij liever zijn tong hebben afgebeten dan het te zeggen, dat Joyce de man was geweest, die het eerst het plan had geopperd, zich op die manier te bevrijden van die indringers.

Maar wat er hier gebeurd kon zijn, hij had er niet het flauwste vermoeden van, maar het moest iets heel ernstigs zijn, want het gelaat van Joyce was doodsbleek en vertrokken, en zijn vingers tastten op een verdachte wijze naar zijn jaszak, waarin hij altijd een revolver meedroeg.

Toen greep hij plotseling Morrison ruw in de borst, schudde de grote kerel die hij tussen zijn handen had kunnen vermorzelen, heen en weer, en beet hem op schorre toon toe:

— Wil je me nu eens eindelijk zeggen wat er gebeurd is? Je bent toch niet dronken of gek? Spreek, als je niet wilt dat ik je de woorden uit je keel ruk.

— Mijnheer Joyce, ik zweer u bij alles wat mij lief is, het is gegaan zoals ik zoëven al zei, stotterde de opzichter ontsteld. Zowat een uur geleden kwam u hier, praatte met mij, tekende dit regu, dat toch niet kan liegen, en nam de tas met diamanten mee. En u was het, daar had ik wel een eed op willen doen.

— Zo, was ik het? schreeuwde Joyce woedend. Laat ik je dan zeggen, dat ik een uur geleden nog bezig was met die vervloekte autoband. Wie heeft me nog meer gezien behalve jij?

— Ik zel u al, dat Josefine hier ook was, mijnheer. Maar bovendien moeten anderen u gezien hebben, Holyman bijvoorbeeld, de kroegbaas. Die meestal op de drempel van zijn deur staat.

Zonder een woord te spreken griste Joyce zijn hoed van de tafel en snelde naar buiten.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en toen kwam Joyce langzaam weer binnen, met gebogen hoofd, en zijn gelaat zo afzichtelijk vertrokken, dat Morrison onwillekeurig naar zijn eigen revolver tastte, uit vrees dat de ander

zich aan hem zou vergrijpen.

Maar daaraan scheen Joyce niet te denken. Hij liet zich zwaar op een der wankele stoelen neervallen en zei:

— Het is zo, Holyman heeft me herkend, zoëven, dat wil zeggen een uur geleden. Ook anderen zeggen dat ze me gezien hebben. Ik had je graag je nek omgedraaid, Morrison, maar dat zou onzin zijn, want we zijn er alle twee in gelopen. Het staat nu wel vast, dat een ander mijn plaats heeft ingenomen, en er met de juwelen vandoor is gegaan. Er is me ook een auto in snelle vaart voorbijgereden, terwijl ik die band repareerde, maar ik heb niet eens kunnen zien wie er in zaten. Maar wie is dat geweest, wie?

Hij sloeg woedend met zijn gebalde vuist op de tafel, en herhaalde, nauwelijks zichzelf meester:

— Wie was het? Het moet een vreemdeling geweest zijn, in ieder geval geen diamantdelver. Het moet een handige kerel zijn geweest, een uitstekende komediant, misschien iemand uit Johannesburg. Is je dan volstrekt niets bijzonders aan hem opgevallen, lummel die je bent?

Joyce was doodstil voor zich uit blijven staren, zijn zware vuist nog op de tafel, de arm languit gestrekt, en ten proef aan een woede, die naar een uitweg zocht.

Met moeite bracht hij er tenslotte uit:

— Voor hoeveel waarde aan diamant zat er in die tas?

— Het ontvangstbewijs geeft het immers aan, mijnheer Joyce. Voor zo-wat 30.000 pond. U ziet het, mijn half procent is 150 pond.

— Werd je dat dadelijk uitbetaald?

Morrison had niet de tijd om een leugen te bedenken, en moest dus wel naar waarheid antwoorden:

— Die man die hier was, betaalde mij contant alles uit, met mijn loon.

— Geef hier dat geld, beval Joyce kortaf. Het loon kun je houden, ofschoon ik dat eigenlijk ook moest inhouden, maar dat halve procent komt je natuurlijk niet toe. Dan had je maar beter moeten opletten. Dat zal dan je

straf zijn, en wees blij dat ik het hierbij laat, en je niet wegens medeplichtigheid aanklaag.

De aderen op het voorhoofd van Morrison begonnen te zwellen. O ja, hij was bang voor die Joyce als voor de baarlijke duivel, maar 150 pond sterling is geen katten... dinges, en het was toch per slot van rekening niet zijn schuld, dat hij een bedrieger tegenover zich had gehad.

Joyce scheen te beseffen wat er in hem omging, want hij zei ijskoud:

— Ik zou je aanraden, Morrison, geen grappen uit te halen. Iedereen heeft me hier zien binnengaan, en ik heb zoëven al een paar patrouillerende politiemannen ingelicht. Die zijn nu in de buurt. Het is je eigen schuld, man, en het syndicaat is zeker niet voornemens, nog méér schade te lijden dan zij door jouw onhandigheid al gedaan heeft.

— Maar het is toch uw handtekening, mijnheer Joyce, jammerde de opzichter, op het reçu wijzend.

— Nagemaakt, riep Joyce kortaf. Heb jij ooit gehoord dat een bank geld uitbetaalt op een chèque, waarop een valse handtekening staat?

— Dat gebeurt zeker, als men het niet weet, protesteerde Morrison nijdig. Ik was in goed vertrouwen, en mag ik weten wat er met die 150 pond gebeurt als de diamanten soms weer terecht komen?

— Als dat het geval is, Morrison, wat ik betwijfel, dan kun je er op rekenen dat je krijgt wat je toekomt, antwoordde Joyce, opstaande. Ik zal het reçu maar verscheuren, of neen, wacht even, die kerels van de politie in Johannesburg kunnen misschien wel uitmaken, wie dat zo mooi voor elkaar heeft gekregen. Ik zal dat papiertje in mijn zak steken. En kom nu over de brug met het geld, dat je niet toekomt. Het verwondert me waarachtig, dat die rotvent je nog schadeloos heeft gesteld.

— Als hij het niet gedaan zou hebben, zou ik hem met mijn revolver er toe gedwongen hebben, zei Morrison droogjes. Een kort ogenblik keken de beide mannen elkander recht in de ogen, zonder dat een van beiden de blik af-

wendde.

Toen zei Joyce afgemeten, even de schouders ophalend:

— Wij weten tenminste nu zowat, wat we aan elkaar hebben, Morrison. Maar ik ben niet kwaad. Je hebt ons tot dusverre eerlijk gediend ofschoon de tijd ook wel wat kort was om ons te bestelen, en je kunt in onze dienst blijven, mits dergelijke stomiteiten niet wéér voorkomen.

Morrison wendde zich langzaam naar het wrakke kastje, opende een lade, nam daaruit een klein ijzeren kistje, niet groter dan een kinderspaarpot, en begon dat even langzaam te openen, om er het geld uit te nemen, dat hem zo-even pas was ter hand gesteld, en waarmee hij zo blij was geweest

Hij stond met de rug naar Joyce toe, en deze had voorzichtigheidshalve, steeds over zijn baard strijkend, de kolf van zijn browning gegrepen, klaar om te schieten.

Morrison had inderdaad veel lust om zijn baas hardhandig tot andere gedachten te brengen, zelfs tot het uiterste te gaan, maar de politie was in de on-

middelijke nabijheid, en men vreesde hier Joyce als een boze ziekte. Morrison was hier maar een vreemdeling, pas aangekomen, en niemand zou een ogenblik aarzelen, hem aan de politie te verraden.

Zo wendde hij zich weer om, met de bankbiljetten in zijn hand, die het volgende ogenblik in de portefeuille van Joyce verdwenen.

Deze had opnieuw zijn hoed gegrepen, en zei, in de deur staande:

— Je zult me een genoegen doen, Morrison, nu aanstonds mee naar Johannesburg te gaan, want ik wil dat je daar dadelijk een verklaring voor de politie aflegt.

Morrison gromde onwillig, want hij had heel andere plannen gehad voor zijn vrije zaterdagmiddag, maar hij begreep wel dat hij zou moeten toegeven.

Daarom greep hij dus op zijn beurt zijn breedgerande hoed, schoot zijn buis aan, zei iets tot Josefine, en een ogenblik later reed hij, naast Joyce gezeten, naar Johannesburg, om daar ten overstaan van de hoofdcommissaris van politie een verklaring af te leggen.

HOOFDSTUK VI

MORRISON

Het gesprek op het politiebureau nam intussen al spoedig een keer, die Morrison, noch Joyce hadden verwacht.

De hoofdcommissaris scheen eenvoudig aan een grap te denken, en toen Joyce volhield dat het, helaas, bloedige ernst was, begon hij al spoedig over te hellen tot de mening, dat Morrison dan een dubbele rol had gespeeld, en naar alle waarschijnlijkheid de medeplichtige was geweest van die zogenaamde Joyce, die bij hem de tas met diamanten was komen halen.

Er moest maar eens goed gezocht worden in de buurt van Waterkraal, dan zou men daar wel ergens de verduisterde diamanten in de grond begraven vinden.

Buiten zichzelf van woede voerde Morrison aan, dat er in de kolonie wel vier of vijf mannen waren, die de gewaande Joyce hadden gezien toen hij ruim een kwartier voor hij verwacht werd, verscheen, maar de hoofdcommissaris merkte koeltjes op, dat hij de diamantdelvers wel kende, en dat al die mensen best medeplichtigen zouden kunnen zijn.

Het fatale was, dat Joyce zelf begon te wankelen, en tot de mening begon over te hellen, dat die politieman het wel eens bij het rechte eind kon hebben en dat Morrison hem eenvoudig bedrogen had.

Bleef de kwestie van het regu. Had Morrison die dan ook zelf vervaardigd?

Dat moest dan wel zo zijn, maar hij begreep niet goed hoe zo'n ruwe kerel zoiets had kunnen namaken, en hoe hij aan een kwitantie was gekomen die zonder de minste twijfel uit een kwitantieboekje kwam, zoals het Kaapse Syndicaat ze had laten drukken.

Nieuwe twijfel, want nu zou hij moeten aannemen, dat Morrison, die de nederzetting zeker geen uur had verlaten in die eerste week te Johannesburg een medeplichtige had, die kans had gezien, een kwitantie uit het boekje te scheuren.

Hij deelde deze zienswijze mede aan de hoofdcommissaris, die echter koeltjes opmerkte:

— Welnu, mijnheer Joyce, wat belet ons om dat aan te nemen? Ik acht het zelfs heel waarschijnlijk, dat die man, met zijn bespottelijke dubbelganger, waarmede hij ons aan de oren leutert, in deze stad werkelijk een handlanger heeft gehad, en waarschijnlijk nog heeft die kans heeft gezien uw kantoor binnen te dringen, en zich meester te maken van een van uw kwitanties.

— Maar ik zou niet weten hoe dat gebeurd zou kunnen zijn, riep Joyce kribbig uit. Er is altijd iemand op het kantoor aanwezig, en van een inbraak, dat verzeker ik u, is geen sprake, want toen ik vanochtend ons kantoor bezocht, was alles daar in volmaakte orde.

De hoofdcommissaris werd ongeduldig. Hij hield niet van ingewikkelde geval-

len. Zijn baantje was waarlijk al moeilijk genoeg, met die niet te stuiten toevloed van allerlei verdacht gespuis.

Tenslotte vroeg hij:

— Mag ik die kwitantie eens zien?

Zwijgend haalde Morrison het stukje papier te voorschijn, en stak het de commissaris toe.

Deze bekeek het even en vroeg toen:

— U erkent deze kwitantie natuurlijk als afkomstig uit uw boekje?

— Inderdaad, antwoordde Joyce kortaf. Ik moet er echter bij zeggen, dat er natuurlijk meer van de boekjes op ons kantoor zijn. Wij zijn met ons viereen compagnons, en ieder moet de beschikking hebben over zo'n ding, dat is duidelijk. Zij liggen los op de schrijftafels, en ik kan mij indenken dat een bezoeker, die expres voor dat doel komt, er een blanco kwitantie uit kan scheuren.

— Nu, dan is de zaak immers duidelijk, hernam de commissaris, ongeduldig op zijn stoel heen en weer schuivend. Dan heeft een handlanger van deze kerel zich onder een of ander voorwendsel bij u aangemeld, deze kwitantie gestolen, ze ingevuld, en ze hem ter hand gesteld, om later als bewijs te kunnen dienen, dat hij te goeder trouw is geweest. Zou je maar niet liever bekenen, Morrison?

— Vóór ik zo iets beken, sla ik hier liever de boel kort en klein, barstte de opzichter woedend uit. Haal er dan maar de vier of vijf mannen bij, die Joyce die ochtend gezien hebben in Waterkraal en beschuldig die ook, dan zullen wij eens zien wat er gebeurt.

— O, dat kan ik wel voorspellen, ze gaan tegelijk met jou het cachot in, riep de commissaris nijdig. Ik geloof niet aan die malle fratsen van dubbelgangers. Ik houd je hier, totdat je onschuld afdoende is gebleken.

Nu beging Morrison de grote onvoorzichtigheid, in zijn woede en drift naar zijn revolvertas te grijpen en dat deed de deur dicht. Vier krachtige agenten wierpen zich tegelijkertijd op hem, ontwapenden hem, en, ondanks zijn geschreeuw en zijn geworstel werd hij in een der cachotten opgesloten, in afwach-

ting van hetgeen een nader onderzoek zou opleveren.

En Joyce, zeer onzeker nu van zijn zaak, kon voorlopig naar huis gaan, na een « aanklacht tegen onbekenden » te hebben ingediend.

Toen Joyce op het kantoor kwam en verslag deed van zijn bevindingen, ontstond er een levendig dispuut tussen de compagnons. De partijen waren verdeeld.

Wat betreft de schuld van Morrison waren Joyce en Willings vast van oordeel, dat hij bedrog had gepleegd, terwijl Dunmore en Liverham volhielden dat zo'n truc veel te ingewikkeld was voor een man van het slag van Morrison, die een goed opzichter was, en veel verstand had van diamanthoudende aarde, maar die ternauwernood lezen en schrijven kon, en veel te dom was om zo iets te bedenken.

En welk een dwaasheid was het ook, te veronderstellen, dat hij vier of vijf anderen had omgekocht, medeplichtigen, met wie hij dus de opbrengst zou moeten delen. Neen, wilde een man als Morrison zich meester maken van 30.000 pond, dan zorgde hij dat zijn paard gezadeld stond en ging hij er kalmjes van door met de diamanten en als Joyce te vroeg kwam, en hem op heterdaad betrapte, dan sloeg hij hem eenvoudig met een hard stuk hout op de hersens.

Dat was volgens hen de methode van mijnheer Morrison.

Intussen deed de politie werkelijk haar best, de zaak tot klaarheid te brengen. Er vertrok aanstonds een auto met een inspecteur en een aantal agenten naar Waterkraal, en Holyman en de anderen werden aan de tand gevoeld, en in den brede ondervraagd.

Wat de kroegbaas betreft, hij vergenoegde er zich mee, telkens schouderophalend te verzekeren:

— Kletsen jullie maar raak. Het is zoals ik zeg; ik heb Joyce voor het eerst gezien om twaalf uur, misschien tien minuten er voor, en toen nog eens om na enen. De eerste keer reed hij in een kleine Morris, en de tweede keer in een veel grotere wagen. Zo is het, en zeur me niet langer aan mijn hoofd,

en val een fatsoenlijk mens niet lastig met jullie gekke vragen.

De inspecteur verkeerde in een lastig parket, want hij wist niet zeker, of hij het vijftal maar aanstonds zou arresteren of niet, maar dit liet hij na om verschillende redenen:

— Ten eerste was er niet voldoende plaats in de auto, ten tweede had hij geen arrestatiebevel, en ten derde deelde hij volstrekt niet de mening van de hoofdcommissaris. Hij was veel meer bij de weg, zoals men dat noemt, hij kende al deze lui, en was er van overtuigd, dat zulke ingewikkelde trucs nooit worden toegepast door deze eenvoudige lieden, die veel liever recht op de man af gaan, en de revolvers voor hen laten spreken.

Bovendien, wegelopen zouden zij zeker niet, en als men hen nodig had, of wilde arresteren, zou dat altijd nog kunnen gebeuren.

Hij tekende dus de verklaring van de vijf mannen op, keerde naar Johannesburg terug, en bracht rapport uit. Het spreekt vanzelf dat hij ook Josefine ondervraagd had, die bezwoer dat Joyce er wel degelijk twee keer was geweest, met ruim een uur tussenpoos en die in hete tranen uitbarstte toen haar gezegd werd dat haar heer en meester zich in arrest bevond.

Intussen was die verschijning van een Morris misschien een aanwijzing. Als er inderdaad een bedrieger was gekomen, dan kon dit bevestigd worden door het feit, dat Joyce nooit een Morris gebruikte, en altijd zijn eigen wagen reed, een grote zescylinder oldsmobile.

Nu is het wel ongelukkig, dat de Morris een vrij populair wagentje is, en dat men er in een stad als Johannesburg vele honderden vindt. Toch gaf hij zich de moeite, de registers na te slaan, die de namen van alle autoeigenaars bevatten, en pikte er een paar dozijn uit, die inderdaad een Morris in eigendom hadden, en misschien wel in aanmerking konden komen.

Maar dat kwamen zij niet, want allen konden deugdelijke alibi's aanvoeren.

Van dat ogenblik werd de zaak nog

ingewikkelder.

Er waren in Johannesburg wel twintig autoverhuurders, en een agent kreeg de weinig benijdenswaardige taak, bij hen te gaan navragen, of zij op die en die dag, op dat en dat uur een Morris hadden verhuurd.

Bij twee hunner bleek dat het geval te zijn. De ene huurder was een neger geweest, groot van stuk, die de wagen des avonds had teruggebracht, en de ander een Chinees. De Chinees vond men; de neger scheen in het niet te zijn opgelost, want er viel geen spoor meer van hem te ontdekken.

Het spreekt vanzelf dat dit alles niet op een en dezelfde dag geschiedde, want het was een omvangrijk werkje, en de avondbladen konden dus die eerste avond alleen maar melding maken van de brutale roof, en de arrestatie van Morrison.

De hoofdcommissaris van politie echter beleefde de volgende ochtend bij zijn ontbijt een onaangename verrassing, toen hij onder zijn post een briefje vond, met bloklettertjes geschreven, en dat slechts deze zin bevatte:

« Laat Morrison onmiddellijk vrij, want de man heeft part noch deel aan de diefstal van de diamanten van het Kaapse Syndicaat.

De dader ».

— Wat is dat voor een ellendige komedie, riep de hoofdcommissaris uit, zodra hij dit laconieke briefje had gelezen, waarbij hij zich richtte tot zijn oude huishoudster, die al vele jaren voor hem zorgde, sedert hij weduwnaar was geworden.

— Iets niet in orde, mijnheer? vroeg het oude mens.

— Niet in orde? Ik geloof dat ik gek ga worden. Het gaat om die diamanten van Joyce. En dit is een briefje van iemand, die zegt dat hij het deed, en die mij verzoekt, Morrison dadelijk vrij te laten.

— Waarom doet u het dan niet, mijnheer Hooper? vroeg de huishoudster onnozel.

Commissaris Hooper keek het oude mens een ogenblik zwijgend aan, haalde toen de schouders op, en begon, zon-

der haar een antwoord waardig te keuren, aan zijn spiegeleieren met ham en zijn thee.

Neen, dan moest er nog heel wat water door de Congo lopen, alvorens hij die kerel zo maar aanstonds weer in vrijheid zou stellen. Hooper was een beetje koppig uitgevallen en deed niet zo gemakkelijk afstand van een eenmaal ingenomen standpunt. Hij geloofde in volle oprechtheid niet aan het verhaal van een dubbelganger. Zo iets was hier nog nooit voorgekomen. Het was een listig beraamd foefje, en hij zou het weten op te helderen.

De zaak werd nog een beetje raadselachtiger, toen Josefine twee dagen later op het hoofdbureau van politie verscheen, en daar kwam vertellen hoe zij, na van een boodschap in de kolonie te zijn teruggekeerd, op de tafel een biljet van tien pond sterling vastgeprikt vond met een speld, benevens een stukje papier, waarop met de schrijfmachine getikt was:

« Voor je levensonderhoud, zolang die slimme hoofdcommissaris van politie in Johannesburg je kostwinner in arrest houdt.

De man die het deed ».

Zij toonde dit briefje, en Hooper meende een beroerte te krijgen.

Wie was dan toch die « man die het deed »?

Bestond die dan in werkelijkheid?

Dat biljet van tien pond loog natuurlijk niet, en dat briefje was authentiek, want zelfs de vooringenomen Hooper kon onmogelijk aannemen, dat Josefine zo iets getypt zou hebben op een machine, waarmede zij zelfs niet in één vertrek durfde te zijn, vast overtuigd als zij was, dat dat zwarte ding met die vele spinnepoten een uitvinding moest zijn van de Grote Boze Geest.

Het was op de ochtend van de vierde dag, na de ontdekking van de diefstal, dat Hooper bij zijn ontbijt alwéér een nieuwe verrassing ervoer.

Ditmaal was er bij zijn correspondentie een pakje, dat bij opening een kartonnen doos bleek te bevatten. Toen hij

het touwtje had doorgesneden, en het deksel er van aflichtte, bleek de doos een kunstig nagemaakt peper- en zoutkleurig baardje te bevatten, een pruik en een knevel, en dan ook nog een getypt briefje, en waarvan de inhoud luidde:

« Deze vermomming droeg ik, om mijnheer Joyce te imiteren. Zoudt u die arme drommel van een Morrison nu niet eindelijk vrijlaten?

De dader ».

Op dat ogenblik meende Hooper werkelijk dat hij aan zinsverbijstering leed. Hij staarde enige ogenblikken naar het doosje, stond toen eensklaps op, en trok zich niet zonder moeite de pruik over het hoofd. Hij ging voor de spiegel staan, en drukte zich het baardje en de knevel met uitgespreide vingers van beide handen tegen het gelaat.

Een kreet ontsnapte hem: zelfs hij, met zijn bol gezicht, geleek nu wel een beetje op de diamanthandelaar.

Was het werkelijk zo? Liep er hier ergens in Johannesburg een man rond, die de diamanten had gestolen, en de rol van Joyce had gespeeld?

Diezelfde ochtend raadpleegde Hooper zijn inspecteur. En toen deze hem de dringende raad gaf, Morrison, althans voorlopig, op vrije voeten te stellen, toen bezweek de hoofdcommissaris, en een kwartier later wandelde de opzichter op straat, in een gemoedstoestand, die zich gemakkelijker begrijpen dan omschrijven laat.

Morrison was geen brandschone aartsengel, maar in dit geval wist hij zich vrij van iedere schuld, en hij was woedend bij de gedachte, dat hij bijna vijf dagen opgesloten was geweest in een donker, smoorheet hok, zonder dat hem iets ten laste kon worden gelegd.

Met bitterheid in het hart betichtte hij er Joyce van, dat hij al die tijd zijn vrijheid had moeten missen. Volgens hem had het zijn werkgever slechts een paar woorden behoeven te kosten, om de hoofdcommissaris van zijn onschuld te overtuigen.

Met wraakzucht bezielde begaf hij zich op weg naar het kantoor van het « Kaapse Diamantsyndicaat » om daar

aan de vier heren compagnons even te gaan vertellen hoe hij over hen dacht, en om schadevergoeding te vragen.

HOOFDSTUK VII

DE STRAF

In het allerslechtste humeur van de wereld zaten de heren Joyce, Willings en Dunmore bijeen in hun kantoor. Iedere mogelijkheid scheen uitgesloten, dat er nog ooit iets terecht zou komen van de gestolen diamanten.

Zoëven hadden zij voor de zoveelste maal ruzie gehad met betrekking tot de wijze, waarop de diefstal was gepleegd.

En nu zaten zij al een minuut of tien mokkend, zwigend bij elkander, toen plotseling de kantoorjongen kwam binnenstuiven, met inkt besmeurd en gomkauwend als steeds, met zijn smoezelig sportblad nog in zijn hand, die het bezoek aankondigde van mijnheer Hooper, de hoofdcommissaris.

— Hooper? Wat komt die hier doen? mompelde Joyce verbaasd. Zou er soms iets ontdekt zijn?

— Weet je nog een paar van die grappige vragen? zei Dunmore sarcastisch. Jawel, een hoofdcommissaris verlaat zijn bureau, om ons te komen vertellen, dat er iets ontdekt is. Hooper is ook liever lui dan moe en zou ons in dat geval wel opgebeld hebben.

— Wat moet ik tegen hem zeggen, mijnheer? vroeg het sportlievende jochie dat vocht met een stukje gom, hetwelk zich tussen twee kiezen had vastgezet.

— Wat je zeggen moet, stomme-

ling? Natuurlijk moet je zeggen, dat hij binnen moet komen, antwoordde Willings nijdig. Je kunt toch zo'n man niet op de mat laten staan. Wie weet wat er nu weer gaande is.

De jongen rende weg, en een ogenblik later trad hoofdcommissaris Hooper binnen, vergezeld door een van zijn brigadiers.

Hij zette zijn witte pet af, bette zijn voorhoofd, en zei, tamelijk knorrig:

— Goede morgen, heren. Warm. Neem me niet kwalijk, als ik jullie stoor, maar ik vond het beter, persoonlijk eens even aan te komen. Zo, is dat jullie brandkast?

— Ja, dat is onze brandkast... naar uw zin? vroeg Dunmore.

— Ik heb er niet veel verstand van, maar ik geloof te mogen zeggen van ja, antwoordde Hooper kalm. Ziet er prachtig uit. En een heel goed fabrikaat ook. Jammer dat dat allemaal zo weinig helpt. Hebben jullie er vandaag al eens ingekeken?

— Ingekeken? herhaalde Joyce langzaam. Wat dacht u, dat er een bioscoop in vertoond wordt? Is een brandkast een marionettentheater? Wat valt er in te kijken?

— Wel, men zou zich, bijvoorbeeld, kunnen overtuigen, of er nog altijd inzit, wat er in gezeten heeft, antwoordde Hooper laconiek.

De drie vennoten keken eerst elkan- der aan, dan de hoofdcommissaris van politie, en toen barstte Joyce uit:

— Luister eens, meneer de commis- saris, we zijn niet in een stemming voor grapjes. Het is al erg genoeg dat we voor 30.000 pond bestolen zijn, en dat de politie niet in staat schijnt te zijn, de dader in handen te krijgen. Om ons nu ook nog voor de gek te komen hou- den, dat is wel een beetje overdreven.

— Er is geen sprake van voor de gek houden, waarde heer Joyce. De zaak is, dat ik geloof, dat er niets meer in zit.

Dunmore slaakte een uitroep van on- geduld, Joyce vloekte, en Willings loei- de:

— Praat toch geen onzin. Die kast is immers niet aangeraakt. Het slot is niet geforceerd, wat trouwens onmo- gelijk zou zijn, want wij hebben daarin een electrisch grapje van onszelf be- dacht, en ik zou de inbreker willen zien die er aanraakte, zonder dat hem de lust voor goed verging.

— Dat weet ik allemaal, hernam Hooper rustig. Denk je dat je met een idioot te doen hebt, Willings? Ik ken die truc heel goed. Wij weten op het hoofdbureau er wel wat van. Maar ze zijn in jullie kast geweest, hoe dan ook. Misschien is het contact doorgeknipt, of de stroom omgeleid, weet ik het.

— En hoe had de dief dan de sleu- tel in handen moeten krijgen, veron- dersteld dat hij het contact had, wat volstrekt onmogelijk is, vroeg Joyce ho- nend.

— Geef hem zijn zin, Joyce, zei Dun- more schouderophalend. Ik zal het con- tact wel even afzetten.

Hij bukte zich achter zijn schrijfta- fel, opende een kastdeurtje, scheen even rond te tasten, er klonk een knippend geluid, alsof er een schakelaar werd om- gedraaid, en toen zei hij, zich weer op- richtend:

— Nu kun je de kast gerust open maken. Vooruit maar Joyce.

Brommend had Joyce zijn sleutelbos uitgehaald, nam het sleuteltje, trad op de kast toe, en verzette de cijferschijf met het combinatieslot.

Toen stak hij de sleutel in het slot, en hij zou deze juist omdraaien om de deur te openen, toen er op de deur werd getikt, die naar het kleine zijkan- toor voerde, en deze geopend werd.

Er verscheen voor een ogenblik een hoofd, dat echter onmiddellijk weer terug werd getrokken, alvorens Commis- saris Hooper, die met zijn rug naar de deur gewend zat, de tijd had gehad om het zijne om te wenden, en te zien wie er was.

— Geen storing alsjeblieft, schreeuw- de Joyce woedend. Wat drommels, die oude sok laat ook altijd maar vreemde mensen binnen op de meest ongelegen ogenblikken.

Ten tweede male stak hij zijn hand naar het sleuteltje uit om dat in het slot om te draaien, toen de deur al- weer openging, en het sportieve kabou- tertje ten tonele verscheen, dat met een schelle stem schreeuwde:

— Mijnheer Joyce, daar is een be- zoeker die u onmiddellijk moet spre- ken. Of u dadelijk bij hem komt.

— Bij hem komt? vroeg Joyce nijdig. Sedert wanneer komen de mensen niet meer bij mij? Zeg aan die man dat hij naar de...

Maar plotseling zweeg hij.

Hij had iets gezien op het gezicht van de knaap, en in diens sluwe, half- dichtgeknepen ogen, dat hem waar- schurwde.

Onmerkbaar had de jongen even te- gen hem geknipoogd, en zijn hoofd in de richting van de deur gewend.

Hij veranderde van toon, en zei met een jovialiteit, die hijzelf heel goed ge- veinsd vond:

— Nu, het is vandaag toch een dag van vreemde verrassingen, ik zal eens gaan kijken wie daar is.

Hij verliet het vertrek, betrad het kleine ontvangkamertje en stond neus aan neus met Larry Morrison.

Hij keek de bezoeker een ogenblik met open mond aan, en stotterde toen:

— Wat is dat? Ben je vrij? Hebben ze de dader?

— Dat betwijfel ik, antwoordde Larry grimmig. Zo slim zijn ze daar niet. Om je de waarheid te zeggen, kwam ik hier

om bij jullie de boel kort en klein te slaan, maar ik ben van gedachte veranderd, en je zult dadelijk horen waarom.

— Als jij onbeschoft wordt, dan...

— Schreeuw niet zo. Je hebt daar hoofdcommissaris Hooper bij je, is het niet?

— Ja, wat zou dat?

— Laat ik dan maar zeggen, dat je daar waarschijnlijk dezelfde man hebt, die vijf dagen geleden jouw rol heeft gespeeld, mijnheer Joyce.

— Wat klets je nou? stamelde Joyce, verblekend. Ben je dronken?

— Als je mij maar eens vertelt, hoe je dronken moet worden, wanneer je pas uit het cachot komt, zei Morrison grimmig. Ik ben best nuchter, en een kwartier geleden stond ik nog tegenover Hooper, die mij vertelde, dat ik vrij was. Je begrijpt wel, dat ik een seconde later op straat stond. Wéér een seconde later stond ik op de elektrische tram hierheen, en nu moet je mij eens vertellen hoe het mogelijk is, dat ik Hooper hier vind, van wie ik met zekerheid weet, dat hij juist een gewichtige conferentie op het hoofdbureau zou hebben met zijn inspecteurs.

Het gelaat van Joyce onderging een merkwaardige verandering, en zijn hand ging naar de zak, waarin hij zijn browning placht te bewaren.

Maar ditmaal was het wapen niet op zijn gewone plaats.

Hij werd grasgroen, en stotterde schor:

— Mijn proppenschietter weg. Alle duivels wat is er hier aan de hand? Houd je doodstil, dan zal ik telefoneren.

Hij sloop op zijn tenen naar de telefoon, alsof men hem daar in het andere vertrek zou kunnen horen, greep de hoorn, maar vloekte binnensmonds:

— Verbinding verbroken. Geen wonder, de draad natuurlijk doorgeknipt. Larry, loop als de gesmeerde bliksem naar het huis hiernaast, en bel het hoofdbureau op. Ik zal het goed met je maken. Ik weet nu wel dat jij niet de hand in het spel hebt gehad, dat heb ik ook nooit gedacht. Vluc wat. Vraag of de hoofdcommissaris op het

bureau is. Zeg wat er hier aan de hand is en vraag of ze assistentie zenden. Ik zal die twee schoeljes in bedwang houden, want het is duidelijk dat die zogenaamde brigadier een medeplichtige van hem moet zijn. Het koude zweet breekt me uit. Ik had waarachtig bijna de brandkast voor hen open gemaakt. Ik zou gezworen hebben dat het Hooper zelf was, met zijn baardje en zijn lorgnet. Ik geloof dat Johannesburg prettige tijden tegemoet gaat, als we die kerel niet onmiddellijk buiten gevecht stellen.

Morrison had zijn patroon ternauwernood laten uitspreken, maar holde het vertrek uit, om elders te gaan telefoneren.

Joyce moest naar binnen, tot iedere prijs, want wie weet wat er in die wel-nige minuten reeds was voorgevallen.

Men had hem zijn browning weten te ontfutselen, waarschijnlijk terwijl hij aan de kast bezig was, en als hetzelfde gebeurd was met zijn compagnons dan zag de zaak er lelijk uit, en waren zij op genade en ongenade aan die twee avonturiers overgeleverd.

Ofschoon Joyce bijna stikte van woede bij het denkbeeld, dat daarbinnen misschien de man was, die zijn juwelen had gestolen, en die op het punt had gestaan de hele brandkast leeg te halen, op een even oorspronkelijke, als stoutmoedige manier, beheerste hij zich toch uit alle macht en ging de directiekamer weer binnen na aan de duizendpoot fluisterend de opdracht te hebben gegeven, de portier beneden te gaan waarschuwen, opdat deze niemand uit het gebouw zou laten vertrekken, wie het ook was, tot nadere order.

Zo verscheen er een zeer bleke en ondanks alle inspanning zeer veranderde Desmond Joyce in het vertrek waar de brandkast stond.

En nu zat Hooper, toeval of niet, juist zo, dat hij de binnentredende onmiddellijk kon zien.

Er verscheen een vluchtig lachje om zijn zwartgebaarde mond, terwijl hij de brigadier een vluchtige blik toewierp. Toen zei hij luchtig:

— Wel, Joyce, laten wij nu gauw voortmaken? Ik wilde mij graag per-

soonlijk overtuigen of ik verkeerd ben ingelicht of niet.

— Niet nodig, commissaris. Ik denk er niet aan.

— Je wilt dus de brandkast niet voor mij openen?

— Neen.

— Maar Joyce, begon Willings verbaasd, wat scheelt je? Waarom zouden wij commissaris Hooper dat genoeg niet doen? Hij komt hier toch om ons een dienst te bewijzen.

— Een dienst. Haha, het mocht wat, schreeuwde Joyce, die zichzelf niet langer kon beheersen. Houdt hem gedekt, jongens. Die man is een bedrieger, het is dezelfde vent die er met onze diamanten van door ging.

Nu waren Willings en Liverham al te zeer gewend, indien het moest, de daad bij het woord te voegen en zeer snel te handelen, en omdat zij nog wel degelijk in het bezit waren van hun revolvers, geladen en wel, zo werden deze wapens direct te voorschijn gebracht, en gericht op de hoofdcommissaris van politie en de stoere agent, die onbeweeglijk bij een der vensters was blijven staan.

Joyce plukte woedend aan zijn baardje zoals hij altijd deed in ogenblikken van opwinding, en zei grijnslachend:

— Jullie hebben mij mijn eigen propenschieter afhandig gemaakt, maar dit zijn er ook nog twee... en heel goede. Handen op. En nu zullen we eens zien, of dat mooie, zwarte baardje echt is.

Hij deed al een paar stappen op de hoofdcommissaris toe, maar deze zei rustig:

— Geef je maar geen moeite, Joyce. Het baardje en het hoofdhaar zijn niet echt. Er is zeker een kink in de kabel gekomen, waarop zelfs ik niet altijd kan rekenen. Mijne heren, sta mij toe mij voor te stellen: ik ben de dief van die 30.000 pond aan juwelen, ik ben John Raffles.

Deze onverwachte bekentenis had een geweldige uitwerking.

Joyce was, zoals gewoonlijk, de eerste die zich herstelde en zei grinnikend:

— Nu, dat treft dan prachtig. We wisten helemaal niet, dat Afrika ditmaal

de eer genoot. Eigenlijk dacht ik dat je ergens in Australië zat, mijnheer John Raffles. Ja, zo zie je, dat zelfs het beste paard wel eens kan struikelen. Je hebt er natuurlijk geen rekening mee gehouden, dat Larry Morrison zoëven uit de hechtenis is ontslagen en op een holletje hierheen zou komen, om het geval uit de doeken te doen. En jullie verroeren je niet, want zo waar ik hier voor je sta, we tracteren jullie op een blauwe boon. Jongens, houdt ze in bedwang, dan zal ik eens kijken of ze geen wapens bij zich hebben, of misschien wel onze lieve diamantjes.

Maar tot zijn grote verbazing vond Joyce volstrekt niets in de zakken van de pseudo commissaris, noch in die van de agent, die daar met hoog opgeheven handen stonden, tenminste geen vuurwapens of messen, knuppels of boksijzers.

— Dat noem ik brutaliteit, riep Joyce ondanks zichzelf vol bewondering uit. Zijn jullie hier zonder wapens gekomen?

— Natuurlijk. En als wij maar de tijd hadden gehad, zouden wij die immers ook net hebben nodig gehad, zei Raffles glimlachend. Je browning heeft een ander je ontfutseld, op straat, mijnheer Joyce, en die twee revolvers zouden wij ook wel gekregen hebben. Erken nu maar, dat je op het punt stond, juist de sleutel van de brandkast om te draaien. Met een van je eigen revolvers zouden we je wel in bedwang hebben gehouden, enfin, ik zie niet in waarom ik je eigenlijk de intieme cuisine van mijn bedrijf zou verraden. Dat doet een pasteibakker ook nooit.

— We zullen wel zien of je nog zoveel praatjes hebt over een paar minuten, zei Joyce grijnslachend. Daar heb je de politieauto, geloof ik al.

Hij had een blik naar buiten geworpen, en daarbij moest hij wat al te dicht bij de agent komen, en dat maakte de zaak heel wat eenvoudiger.

Want bliksemsnel liet de zwaargebouwde agent zijn handen zakken, en greep Joyce in de borst.

De beide anderen durfden niet schie-

ten, uit vrees, hun compagnon te treffen en dat korte ogenblikje van aarzeling werd hun noodlottig.

Want Henderson, men zal begrepen hebben dat hij de reusachtige agent was, tildé Joyce van de grond alsof hij niet meer woog dan een schoothondje, en wierp hem uit alle macht naar de beide anderen, die zo onverstandig waren geweest, vlak naast elkander te gaan staan, en dus ook tegelijkertijd als kegels onderste boven vielen. Willings verloor zijn revolver in de val. Dunmore behield de zijne, maar was niet in staat om er gebruik van te maken, want Raffles was sneller dan de gedachte, met een katachtige sprong, bij en op hem, drukte hem met zijn volle gewicht neer, en had hem in een oogwenk, ofschoon de ander zich als een razende trachtte te verweren, het wapen ontworpen.

Het was de hoogste tijd, want een blok verder kwam inderdaad in volle vaart een patrouillewagen van de politie aanrijden, met tien blauwe mannen er in, de helmhoed op, en de stormband onder de kin.

Willings was reeds weer overeind gekrabbeld, zocht woest rond naar zijn revolver, zag het wapen in een hoek van de kamer liggen, maar voor hij er op toe kon snellen, had Henderson hem geveld met een geweldige rechtse die hem pas uren later uit zijn bewusteloosheid zou doen ontwaken, en zich van het wapen meester gemaakt.

Het hele gevecht, als men het zo noemen mag, had niet meer dan enkele seconden geduurd.

Alsof een bovennatuurlijke macht hem daartoe dwong, ging Joyce, na te zijn overeind gekrabbeld, verwezen op een stoel zitten, zonder zelfs nog een moment aan tegenstand te denken, en Raffles zei spottend tot hem:

— Zo zie je wel, Joyce, dat men de dag nimmer moet prijzen voor de avond. Laat het je tot een waarschuwing zijn, dat je niet al te dicht in de buurt moet komen van mijn vriend hier. En nu zullen wij toch dat sleuteltje eens om draaien, dat al bijna tweemaal werd omgedraaid. Aha, ik zie dat ik mij niet vergist heb, die kast ziet er niet zo

kwaad uit. Wat hebben wij hier? Bankpapier? Voortreffelijk. Mijn binnenzak is gelukkig ruim genoeg. En dit? Een zakje met geslepen diamanten, nog een ander zakje, heel wat groter, met ruwe. Op ruwe diamant ben ik bepaald verzot, die is zo gemakkelijk te gelde te maken, nadat men ze heeft laten slijpen. Effecten? Neen, dat is mij wat te gevaarlijk. Ziezo, mijnheer Joyce, en nu zal ik je even vertellen wat me hier bracht, gewetenloze schurk, en jou ook, Willings, zijn waardige compagnon. Beschouw dit als de straf voor de moord op Dave en zijn kameraden. Het waren bandieten, maar er bestonden nog andere middelen om hen er onder te krijgen. Jullie zijn laffe moordenaars, en het spijt mij genoeg, dat er wel geen bewijzen tegen jullie bijeengebracht zullen kunnen worden. James, doe de deur open. Ziezo, neem nu de sleutel eruit, en steek hem aan de andere kant weer op het slot.

Henderson gehoorzaamde en ging daarop het eerst naar buiten.

Tot het laatste ogenblik hield Raffles Willings en Joyce met de buitgemaakte revolver in bedwang, toen glipte hij zelf haastig in het kantoortje, waar het oude boekhoudertje versuft van schrik en verbazing aan zijn stoel gekluisterd was gebleven, trok de deur achter zich dicht, draaide de sleutel in het slot om, en stond het volgende ogenblik met Henderson op het portaal, juist toen daarbeneden voetstappen klonken van een vrij groot aantal mannen. Het metalen gerucht van de liftdeur die werd geopend, klonk.

— Kan die lift niet tot stilstand worden gebracht, mylord? fluisterde Henderson, die reeds een stap deed in de richting van de liftkooi.

— Neen, James, dat heb ik al onderzocht. Als de weerlicht naar boven, door het zolderluik, dat ik weet. Het is vrij zwaar, en ik denk dat het mogelijk is, het van boven te barricaderen, tenminste als de toestand nog net zo is als gisteren.

Voorbij de liftkooi snellend, hoorden zij het gezoem van de rijzende lift, en zij waren juist op de zolder, toen ze

de liftdeur hoorden openwerpen, en de schelle stem hoorden van het sportieve schavotspringertje, dat schreeuwde:

— Ze benne binnen, agenten.

De agenten, aldus op een dwaalspoor gevoerd, stormden het kantoor binnen, en dat schonk de beide vluchtelingen juist de tijd, het laddertje op te klimmen naar het zolderluik, hetwelk Henderson niet zonder enige moeite wist te openen, want het was inderdaad groot en zwaar.

Het viel met een dreunende slag dicht en dadelijk riep Raffles:

— Gelukkig, de balken liggen er nog. Vlug, James, en toon nu je kracht eens.

Raffles had gewezen op een stapel ijzeren T-balken, waarschijnlijk bestemd voor de bouw van een nieuwe liftkooi. Die dingen wogen per stuk op zijn minst 150 kilo en er waren er zeker wel tien.

Henderson schoof ze een voor een, door Raffles geholpen, zo vlug mogelijk op het luik.

De agenten moesten echter de slag van het luik hebben gehoord, want het werd een heel klein weinigje opgelicht, juist voldoende om er in het wild een kogel door te kunnen afvuren. Maar toen de tweede ijzeren liftbalk er op kwam, was er geen beweging meer in te krijgen. Henderson lachte opgewonden van vreugde, toen hij er nog een derde en een vierde bijvoegde, zodat zelfs de sterkste man niet bij machte

zou zijn geweest, het luik op te lichten.

De uitgang bevond zich ongeveer in het midden van het dak en niemand had hen dus van de straat af kunnen zien, en dat was een groot geluk.

Zij behoeften nu niets anders te doen dan over een lengte van bijna honderd meters over de platte daken voort te snellen, waarbij Raffles de weg wees, die nu zijn voordeel trok uit zijn zorgvuldige studie van het hele huizenblok.

Lang voor de agenten weer naar beneden hadden kunnen snellen, of zelfs maar het bevel hadden kunnen geven, het ganse blok te omsingelen, waren de beide mannen langs een smalle brandtrap omlaag geklauterd tot op de binnenplaats van een school. En omdat juist de kinderen huiswaarts waren gegaan voor het twaalf uurtje, konden zij ongemoeid een zijstraat bereiken, rustig de school verlaten, zonder dat iemand acht sloeg op die beide geuniformde politiemannen.

Henderson floot schel op zijn vingers, en een paar seconden later kwam de auto aansuizen, door de ongeruste Brand bestuurd, die op enige afstand de politieauto had zien voorbijrazen. Luid lachend sprong Raffles naast hem, Henderson smeedt zich zelf op de achterbank en weg reed de wagen, op de hoogste versnelling de zijstraat uit, en in de richting van de veilige villa aan de grens van de stad.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Klok des Doods

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266